

Gå ej på **STURES**
och drick kaffe
när Ni har
permissionsförbud.

Bröderna Klingströms

Bleck- & Plåtslageri

REKOMMENDERAS

Tel. 325

Ett FOTO från

LINDHOLMS

är alltid en välkommen gåva.

Stor sortering av RAMAR och ALBUM

Frankning och kopiering

1:sta Avenyen 5

Telefon 1088

Klickar Klockan?

Gå till

Carl Lindbeck & Co

URMAKERIAFFÄR

Tel. 494

Rödingegatan 8

För Damer
och Herrer

med anspråk på god HUD-
och HÅRYRD föreslå våra
specialbehandlingar.

Modernt - Hygieniskt - Trivsamt

ARVID NILSSON

UR & OPTIK

1:sta Avenyen 5

Telefon 1634

Alpina. Kvalitets-Ur — Kvalitets-Arbete

Köp Eder TOBAK i

Tobakshörnan

Väl sorterad affär
(mitt emot trängen)

Anlita

Tvätt-Tjänst

Telefon 884

BLOMMOR, KONSERVER m. m.
FRUKT, GRÖNSAKER,
bäst hos

Bertil Ekstrand Frukt- & Grönsaksaffär

Finjagatan 18 — Telefon 1841

HÄSLEHOLM

SÄG DET MED BLOMMOR
från

Iris Blomsterhandel

Telefon 217

Order!

Alla långhåriga och skäggiga militärer till

ODDS

Frisérsalong vid Finjagatan.

Snapphanen

Tidskrift för Kungl Skånska trängregementets kamratförening

SNAPPHANEN

Tidskrift
för

Kungl Skånska Trängregementets
Kamratförening

Redaktör och ansvarig utgivare: Kapten Birger Brunnby
Ekonomichef: Fanjunkare P. Liedholm
Annonsechef: Fanjunkare L. Lundgårdh

Annonspriser:

Helsida	200 kr
Halvsida	100 ..
Kvartssida	50 ..
Ättondelsida	25 ..
Sextondelsida	15 ..

UTKOMMER MED 4 NUMMER UNDER ÅRET
Pris helår 3 kr. Postgiro 7 65 71

VÄSTRA GÖINGE HÄRADS SPARBANK

Stiftad 1841 HASSLEHOLM Telefon 62

Gottgör högsta gällande ränta
å insatta medel

Daglig expedition kl. 9.30—13.00

Soldathemmet

vid T 4 Hässleholm

Finjagatan 39 / Telefon 901

LJUSA, VARMA OCH TREVFLIGA LOKALER
Läs- och skrivrum. Garderob
KAFE

Försäljning av Frukt, Karameller, Choklad och
Tobaksvaror. Telefonhytt

ERIK OLSSON

CHARKUTERIAFFÄR

Solgården - Tel. 648

Ols! Härliga smörgåsar från automaterna.
Varm korv och potatismos vid Nytorget

1:a Klass
Kött-, Fläsk- och Charkuteriaffär

Nynäs Bensinstation

Br. Thygesson

FULLSTÄNDIG SERVICE

Tel. 1688

BENGTSSON'S JÄRNHANDEL

Både militärer och civila
våra vackra möbler gilla.

Gör oss ett besök, vi tro att
även Ni skall bli belåtna.

Emmaljunga Möbler

EMMALJUNGA . Telefon 11

SNAPPHANEN

TIDSKRIFT FÖR KUNGL SKÅNSKA TRÄNGREGEMENTETS KAMRATFÖRENING

Regementets dag har vid T 4 fått en traditionell prägel. Därmed är emellertid icke sagt att denna dag årligen kan genomföras på vedertaget sätt. Olika förhållanden kunna lägga hinder i vägen. I år ha de av beredskapsskäl anordnade extra repetitionsövningarna i viss mån kommit att utgöra en hämsko. När regementets dag den 2. september likväl äger rum i vanlig ordning, så sker detta bl a med tanke på den betydelse, som "dagen" har för sammanhållningen i allvarstid och för att främja kontakten med regementet.

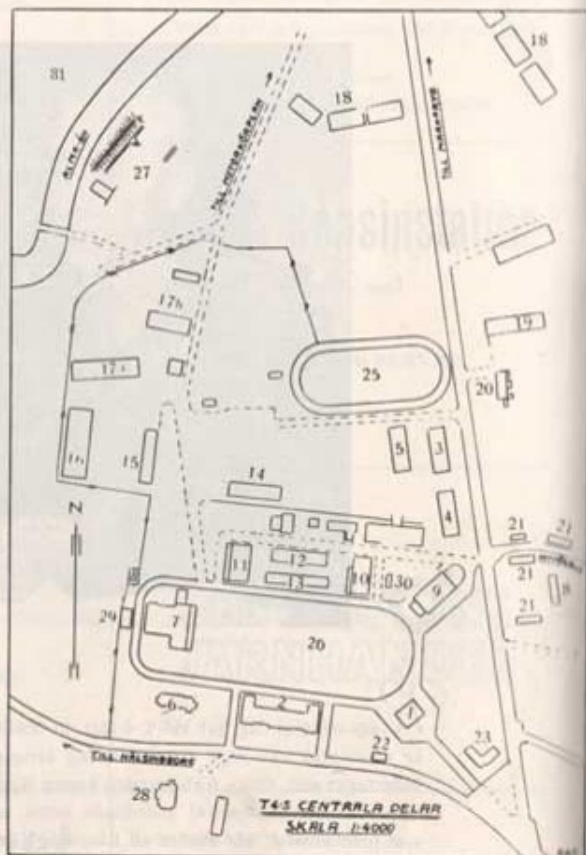
Alla, som på regementets dag möta upp och inte minst de, som tidigare tillhört regementet, hälsas välkomna till T 4.

A. Bruberg

PROGRAM

för Regementets Dag den 2. september 1951

- 0800 *Revelj* (marschväg: kasern—Finjagatan — Röingegatan — Frykholmagatan — 3. avenyen — Akaregatan — 1. avenyen — Stortorget).
- 1115 *Aramöte* med Kamratsföreningen i övre marketenterisalen (6 på skissen).
- 1145 *Samling* och uppställning på kaserngården (26).
- 1200 *Parad för Janan, Korum.*
- 1230 *Stridsmoment* (31).
- 1300 *Motorcykeluppvisning* (18).
- 1330 *Lagtävlan* mellan kompanierna (27).
- 1400 *Verkstadspluton i arbete:* Reparation av skottskador på vapen och andra fältmässiga reparationer (14).
Verksamhet pågår kl 1400—1600.
Utställning i ridhuset kl 1400—1600 (10).
Visning av den vid T 4 inspelade sjukvårdsfilmen å soldat-hemmet.
1. föreställn kl 1400—1440
2. " " 1450—1530
3. " " 1540—1620
- 1600 *Middag* kan erhållas i matsalen mot avlämnande av måltidsbiljett, som säljes vid ingången till ett pris av kr 3: 50 (7).
- Konsert* av regementets musikkår (1) kl 1430—1500 och " 1600—1630
- Kaffeservering m m i marketenteriet (6)

Stridsutbildningens betydelse vid underhållsförbanden

Av regementschefen överste A. NORBERG

I skildringar från Koreakriget har ofta påvisats att "infiltration" varit ett typiskt drag i nordkoreanernas taktik. Därmed menas, att nordkoreanerna smugit sig igenom de amerikanska linjerna och samlat sig i grupper bakom fronten. Dessa styrkor, som kunnat uppgå till 100-tals man, ha sedan fallit amerikanerna i ryggen eller gått till angrepp mot bakre förband, artilleriställningar och underhållsplatser. "Kom ihåg att fienden siktar på era underhållsplatser" är en varning, som en amerikansk officer framför på tal om de nordkoreanska partisanerna. En annan amerikansk författare understryker, att all personal i underhållsförbanden först måste tränas som stridande soldater och sedan utbildas till tekniska specialister. Han påyrkar dessutom, att i de amerikanska underhållsregementena skall införas bestämmelser för underhållsförbandens uppträdande vid försvar och för förbandens reorganisation för sådant försvar som infanteri.¹⁾

De i Korea gjorda erfarenheterna pekar sålunda på vikten av stridsutbildning vid underhållsförbanden. I samma riktning går även erfarenheterna från det andra världskriget, där särskilt i Ryssland anfall av partisaner var vanliga mot underhållsanstalter och transportförband. Härvid får icke förglömmas den roll, som luftledes framförda fallakärmsstyrkor kan spela. Enligt tyska erfarenheter måste specialtruppelagen i lufttruppernas tillvarv ges en mycket mera vittgående infanteristisk utbildning än förr, "ty även en aldrig så långt på djupet liggande etapp kan i våra dagar plötsligt och ofrivilligt förvandlas till den främsta linjen".²⁾

Vid enstaka tillfällen kan även inträffa, att underhållsförbanden icke blott få försvara sig själva utan måste insättas för vidare stridsuppgifter. I denna tidskrift har tidigare lämnats ett exempel härpå från Stalingrad, där personalen från olika underhållsförband måste tas bort från sin ordinarie verksamhet och provisoriskt organiseras till stridsenheter för att trygga mot de ryska förband, som brutit igenom söder Stalingrad och hotade att falla tyskarna i ryggen.³⁾ Ett liknande exempel

anföres av den tyske generalen Guderian från operationerna mot Kiew 1941.⁴⁾ En fördelning hade här igångsatt övergång av en flod, då den utsattes för ett våldsamt ryskt motanfall, som dels kastade trupperna tillbaka över floden, dels hotade att krossa fördelningens högra flank. Endast genom att sätta in sina sista kraftresurser — personalen vid ett bagerikompani — lyckades det fördelningen, ehuru med möda, att avvärja en katastrof på den utsatta flygeln.

Ytterligare ett exempel må medtagas, hämtat från krigets slutskede under de ryska operationerna i Tyskland.⁵⁾ Inför det väntade ryska stormanfall mot Pommern vidtog på tysk sida alla tänkbara åtgärder för att stoppa de ryska stridsvagnsanfallen. Bland annat ordnades under medverkan av befolkningen försvarsställningar och blockeringar vid broar och skogar, vid infarterna till byar och vid passager genom sumpmarker m m. Vidare togs ett stort antal soldater ur bl a underhållsförbanden ut, vilka beväpnades med pansarskott och organiserades till lättroliga förband på cykel eller mc. Dessa provisoriska förband — "pansarskottskompanier" — hölls i beredskap och användes för att vid genombrott snabbt sättas in och åstadkomma en kraftsamling med pansarvärnsvapen.

De olika uttalanden och exempel, som här återgivits, ha anförts för att rikta uppmärksamheten på stridsutbildningens betydelse. Vid kort utbildningstid måste av naturliga skäl huvudvikten läggas på det mest väsentliga — tjänsten inom de olika underhållsgrenarna. Men stridsutbildningens värde och betydelse måste stå klar för envar. Underhållsförbanden måste kunna bita ifrån sig och få icke stå handfallna mot en aggressiv fiende.

¹⁾ Combat Forces Journal, dec 1950.

²⁾ Neuzetliche Infanterie. Allg Schweizerische Militärzeitschrift. Häfte 6/7 1950.

³⁾ Toepke. Stalingrad wie es wirklich war, sid 39 ff.

⁴⁾ Guderian. Erinnerungen eines Soldaten, sid 188.

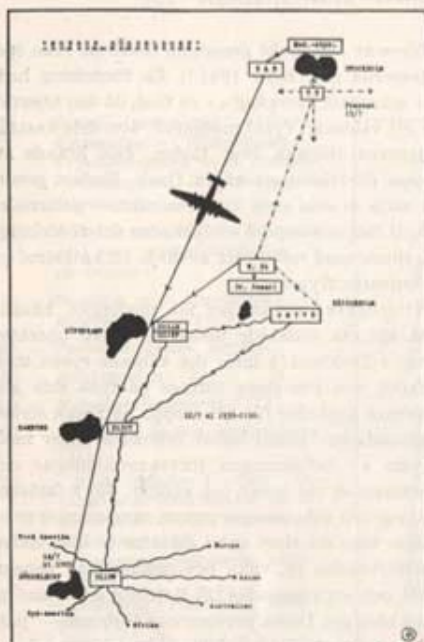
⁵⁾ Allg Schweizerische Mil Zeitschrift, mars 1951.

Bliv medlem i Kamratsföreningen!

Det kostar 3 kronor. Sätt in beloppet på postgiro 7 65 71 eller vänd Dig till kassören, fanjunkare P. Liedholm, T 4.

Nödret från Düsseldorf

Av fanjunkare LENNART SVENSSON

Det var torsdagen den 12. juli kl 1930. Min amatörradiostation hade uppfört sig en aning busaktigt den sista tiden och jag hade bestämt mig för att försöka komma till klarhet om var felet kunde finnas. Den kanske viktigaste detaljen i en radiostation är antennen och för att om möjligt ernå bättre resultat hade jag satt upp en ny sådan helt provisoriskt. Medan jag höll på med experimenterandet, fick jag ett infall att sända ett "allmänt anrop" för att se, om det var någon, som ville svara mig. Svar kom, men det visade sig icke vara något vanligt "call". En tysk station DL30T anropade mig. Hans signaler voro mycket svaga och desautom var det dåligt radioväder med massor av atmosfäriska störningar. Då jag på nytt anropade tysken, fick jag ett annorlunda svar. Jag hörde ett förtvivilat rop i etern: "Achtung, achtung, skandinavische Amatörstationen und besonders SM7VQ, hier ruft DL30T mit einem Notruf von Düsseldorf. Bitte, wollen Sie mir helfen!" Nu gällde det att med alla medel försöka få reda på vad saken gäll-

de. Tysken fortsatte att anropa mig, men min gång i tiden kasserade armémottagare "orkade" inte göra talet så kraftigt, att det gick att höra med läsbar styrka. En dansk amatör OZ6AB kom emellertid in på frekvensen (väglängden) och meddelade mig, att en tysk station låg och anropade mig stup i dag. Jag uppmanade dansken att försöka få kontakt med den tyska stationen och taga reda på vad det mystiska nödropet gällde. Det lyckades också för dansken att få kontakt med DL30T och under tiden avlyssnade jag deras samtal och fick på så sätt en förhandsorientering. Efter en stund blev det svåra störningar även för den danska stationen och ännu en dansk OZ2KP kom med och fortsatte samtalet med tysken. Genom den "signalspaning", som jag utförde, kunde jag fastställa att nödropet gällde en mycket svårt sjuk man i Düsseldorf och man vädjade till Skandinavien om hjälp. Sjukdomen hade gjort mannen i det närmaste helt blind och hans armar och ben voro förlamade. De danska amatörerna sökte kontakt med en läkare i Köpenhamn, som meddelade att de två hjälpmedel som funnos voro Cortizon och ACTH och att dessa läkemedel voro mycket svåra att få tag i. När samtalet mellan den tyske amatören DL30T och dansken OZ2KP var avslutat, anropade jag den senare och kunde med honom kontrollera, att det, jag med stor möda avlyssnat, var riktigt.

Sedan radiotrafiken avslutats, sökte jag kontakt med apoteket och fick där reda på att de angivna läkemedlen troligen inte funnos att få fram. Detta var nedslående, men jag drog mig helt plötsligt till minnes ett avsnitt i min första militära lärobok, där det stod att läsa: "Uraktlåtenhet att handla ligger en befälhavare mera till last än minstags ifråga om val av medel". I militära instruktioner och läroböcker förekommer ganska ofta uttrycket "i tillämpliga delar" och citatet kom att ligga till grund för mitt beslut. Sedan en närboende kollega vid namn Lundborg kommit på besök och vi styrkt oss såväl lekamtligt som i vår uppfattning om att något måste göras, ställdes stegen till hässelholmtidningen Norra Skåne, vars nattredaktör tog upp ärendet och vidarebefordrade det till TT, som i sin tur sände meddelandet till den svenska pressen. Så hade då hela larmapparaten kommit igång.

Fredagen den 13. blev en orolig dag med ett flertal telefonpåringningar av tidningar från när

Salta pojkar

Av kapten VIGGO OLSON

Vid än lättade dimman. Den blottade så sakta bygden, där daggpärlorna glänste i småren och lingenon lyste röda från de mossiga tuvorna.

På sin stugubacke stod August, gammal och mossig även han. Vegamössan satt en aning snett på nacken och August hade inte haft sin rakedag i dag, ty skäggborsten var ännu inte veckolång.

Det är länge sen August var ung och efter ett gille i vårens tid kommit i hänryckning, fannat om en trädstam samt inför himmel och blomster utropat: "Staur du här o blommar, häggdjäkel!"

August har under sitt liv varit en fri man, fri i så måtto att det hårdaste arbete icke förmått besegra hans satta kroppshydd, ej heller lyckats hämma de funktioner, som i övrigt präglat hans livssituation.

Den allmänna dom, som i regel vilar över de ursprungliga människorna, vilka stå utanför allmän jämstrukenhet, dvs ha något eget över sig själva och något eget att komma med till sin nästa, den domen vilar över August. Han är och har alltid varit originell.

Vi mötas och talas vid om förändringen genom tid och rum.

— A ja, backarna ä sig lika, men en del människor ha gått hädan från voss. Ja' bruga gau ner te körkegauren o titta me omkring o dau tainker ja': "Där ligga ni nu ölla, som oin gång va saunna storpampar. Där ligger du Petter, Kaal Svens o där ligger du Jon Augas. Klämt me' i långa dajsvärken ha ni gjort, men ja' förlauter gärna.

— Du hyser ingen bitterhet, August?

— Nää, dä har ja' öllri gjort. Da ä rolet o leva o synn om dom som inte ä födda, men dom kommer vil te världen dom mä sau smauningom.

Te himlen vell ja' emelleromtid inte komma.

— Men August dä, nog har vil du förtjänat att efter dina långa vedermödor få en fristad hinsides.

— Ja dä kan sä va', men dit vell ja inte, för dit för StorePer, o ja' vill inte komma i sällskab mä saunna tjyvagobbar.

— Du hade det inte så lätt under uppväxten och inte sen heller?

— Nä da va' nock lide si o sau, dau en va liden o tjänte bönnen. Man feck ligga ihob mä pigona i deras kammare te o börja mä, o dofla säng o läcke mä den älsta.

— Var du inte så där lite blyg i början?

— A jo, nog va man vil räddor för o klä au sej

dom första gångerna, men en ble ju van, o föresten sau hade da däringa sängalaget många fördelar. Man vänjde se ve o ble lide sau där karlavoren. Inga eldstäder hade dom i kamrarna förr i världen, men pigan va' mollior, sau da va' värmt o lynt ihop mä na i sängen.

— Skojade inte de stora drängarna med dig för ditt påtvungna harem?

— Naj, dom tyckte da va', som da skolle va öd lilledrängen lau hos grebbona i piekammaren. Ja drängarna va ju för den delen intresserade au min framtida välfärd dom mä, för dom förmanade me titt o tätt o sae: "Äd snus o dreck brännvin paugaknatte, sau blir du starker!"

— Lydde du rådet?

— Ja nock försögte ja' mä da som mä öllt annat efter bästa förmåga, en vesste ju inte bättor. En hade inte roliare än en gjore se säl o nöjena pau den tien va enkla. Da kom oin fullor bonndräng te Grips backe om lördesskollana. Han hade oit bäjlaspel onne den oine amen o oin kagge brännvin onne den andre. Sau lae han sin mössa i väjakänten o sae: "Nu hau ni lägga 25 öre i mössan haur o oin, sen fau ni syba o dansa sau meet ni vell!" Pau möronen vagnade man i väjadiget o hade oin redi bagsmälla.

— Du har hunnit med en hel del och sett mycket, som blivit till det bättre?

— A dä ä vall fram o tebagga mä dä som sker tror ja! Oin har da ju för allan doil lide bättor nu än förr pau många vis. Nu faur man sin folkpenisjon. "Jasä du har pengada' i da', August!" säjor dom te en dau man kommer te stationen. Man faur sina penga. Förr va dä knepigst nock för den, som inte konne göra sina fulla dajsvärken. Annars tycker ja' dä ä meet, som ä invecklat nu för tien. Vi konna ju bara ta te exempel nöjeelivet.

— Du ser ingen full bonndräng med sitt dragspel längre?

— Nä da va' länge soin da ble omodernt, som dom säjor. Nu kommer da istället oin sau kallad orkester au rätt sau obestämt kön. Dom spela nöet som ja' skolle vella kalla för kryddsüllens hemlängtan eller nöet ditåt. Ront om dansebanan staur da smockfullt mä sauna där pjatta, tomma i rompan men pradande ölla tiders sprang, som dom inte säll begriber. Jae, o dansen den ska en dau inte tala om eller nämna för den lignar mest au öllt slutrörelserna inför hädanfärden pau fattighuset. Nää, tacka vell ja hambo o vals. Dau kännor man öd da händer nöenting. Pau den tien vi dansa i Grips backe, sau va dä loft i lockan o folk konne bau ta o gi stryk.

Vi vandrade omkring i backarna, August och jag, under fortsatt samspråk. Han ville gärna visa mig växten på sina små äkerlappar. Det blev middag och taget töffade in mot den lilla anhalten. Sven i Abuen steg av. Han hade i morse begärt tur och retur. Den gamla kappsäcken med knäpplås var med. Grannen Johan i Mörkhult hade frågat: "Ska du ta te' stan i da'?" Nu var Johan så där händelsevis nere vid taget strykande sin yviga mustasch: "Har du hämtat au de vie?"

De båda gubbarna komma vägen fram förbi oss. Vi hälsa och ska givetvis inom i Abuen ty så är seden och grannsämjan har alltid varit god. På den tiden guldruschen kom till Göinge och den fina graniten upptäcktes blevo alla tre arbetskamrater. Alltsen dess ha de varit vänner.

Kaffe och folkcognac är den bästa förlösaren för dessa gamla kumpaner. Man drar sig till minnes så mycket och kommer liksom friare i berättartaget. Mor har snart kaffet på bordet och vi ta alla en liten rast. Svärsonen till Sven sitter redan i stugan. Han duger inte till så mycket här i skogsbygden men vill ändå låtsas begripa en hel del. Sven kan inte tåla honom och brukar vid lägliga tillfällen skändligen avspisa honom. Så blev även fallet nu.

— Om vi söb i bergen, fraugar du? Jo då gjore vi ju nock, men inte sau okristlet som du gaur o inbillar de. Vi söb så där lide lagom o vi konne knoga pau den tien o göra skäl för voss.

Det var Sven, som med en mångtydig blick på Johan fortsatte att ge svar på tal.

— Egentligen sau minns ja' bara oin enda gång, dau då ble lide för möet au då goa. Johan o ja' hade fautt hem tvau liter oin lördeskoill. Vi to forrst den oina flaskan o kände voss liasom lide jonkna sau vi tyckte öd livet va bra. Sau sae Johan te me: "Hör du, Sven, ja' tror ta me jävern öd vi tar den andra flaskan mä!" Ja, då gjore vi den gången, men da skolle vi vall kanse inte ha gjort, för Johan ble leasom lide sjuker, o ja vesste me ingen levanes rau dau Johan geck ifrau me, o ja' konne inte leda opp hanom. Överallt leda ja', men om en stonn sau hitta ja' hanom "pau hused". Där sad han hobkryben som en fällkniv o sau stönade han. Ja försögte prada mä hanom men han svarte inte udan bara stönade. Dau ble ja' redet räddor o tainkte: "Dä ä nock bäst o skecka etter läkare!" Då gjore ja' mä, o doktorn kom holiens snart, o ja' faur dau säja öd dom häringa doktorerna va da bra doktia pau den tiden mä te o hitta fel pau personer. Doktorn behövede bara titta oit lidet öjnbleck pau Johan, sau sae han, va som felades ha-

nom. Kan ni tainka oir öd Johan hade raukat te o knäppa gylfen mä kragaknappen.

Svärsonen teg och gick efter en stund ut, medan vi andra sutto kvar. Sven kröp upp i emnanssängen med svarvade gavelknoppar, drog upp söndagskorderoijbyxorna en smula, spottade saftigt brun saliv i lädan med enris efter att på njutbaraste sätt ha planterat in mulbänken långt upp i närheten av vänstra örat och grep efter sin tvåradiga dragharmonika. Hans gumma blinkade förstående mot oss och satte sig tillrätta bakom pelargonierna vid det lilla fyrkantiga fönstret, som vette åt vägen. Katten hade krupit tillrätta i sängändan. Sven satt i mitten och sysslade med basarna på sitt bälgaspel. "Kom fiskarpiltar, sjung en sång. Kom sjungen alla på en gång..." Sven lirkade fram både det ena och det andra från det kära speleverket och trallade då och då en refräng.

— Du Sven, är du alltid på samma briljanta humör?

— A, ja nock ä ja då. Veckan har vatt bra. Ja' har bara jobbat lide här hemma ve. I mändes va' ja opp te Hans i Olinge o launa oit par haista o plöjde lyckan. Da geck pau oin liden stonn o sau naur ja' skolle gau in o aida lide meraftan, sau tainkte ja' sätta in haistana i Nygaurs Olas stöll, men da geck inte. Dörrana va' för smau o Olas ög va' som smau fular jämfört mä Hansas. Ja da förstaus öd i Tyskland hade di ännu större ög. Ja' sau många ude pau vängana där, naur ja' loffade o spela bäjlaspel mellan Hamburg o Berlin. En hal mellion mark feck ja' föresten i spelmannapengar, sau da sau...

— Sparade du ingenting med dig hem, när du fick så mycket pengar?

— A i härvete, då geck som da kom, då geck som da kom, o naur ja' kom fram te Berlin, sau va' ja min sju sau tosster sau ja' vesste inte te me'. Då ble ett redet fästane o te slud innan ja' vesste hur då hade gautt te, sau sad ja' min sj—l onder den linden o drack öl mä kajsar Wilhelm. Gött va' då, men da kom sau meet nyfiget fölg, sau ja' konne inte seda där o traingas udan mautte gi me austa vidare.

— Men du Sven, inte har du väl vatt så långt inne i Tyskland?

— Ha ja inte! Ja' ska min levanes sj—l sia herr kaptenen, öd där dom nu slauss i Ostpreyjsen, finns da ta me faningen inte oitt grässtrau, som inte Sven Parsson frau Göinge har trampat pau... "Koim fiskarpiltar sjung en sång! Kom, sjungen alla på en gång..."

Doktorn behövede bara titta oit lidet öjnbleck pau Johan, sau sae han, va som felades hanom.

Sven tog åter plats vid kaffebordet, där mor fyllt på i kopparna och Johan hållt i glasen.

— Hur står det till med Niklas nu för tiden, sporde jag gubbarna. Niklas var en gammal ungfart, som bodde i sin stuga en bit inne i skogen.

— A jo, svarade August, han ä sau finer nu sen han feck löstänner i monnen. Hela vauren geck han o spegla klaveret, som man säjer. Han va' mä hemma hos voss pau mett ättiofemärskalas i mesömnas, men dau feck han stora bekömmen.

— Hur sä? sporde jag nyfiket.

— Jo vi va' nöna stycken därhemma pau gille sau där i öl enkelhed. Neglas ble vall lide sau där pau kulen pau slutet. "Löstänner ä oin bra opplöming", sa han. "Min gamle tannavärk ä glömd i fjärran o ja kan togga bau brö o ost te brännvint!" Ja sen kom han ju sau smauningom hem te sett, men fram pau möronen vagnade han o kände se' om monnen o den va' tom o tannalös. Neglas trodde vall öd han drömde o sömnade in igen. Men sau dau han vagnade om en stonn igen o madaklygan llaväl va' tom sau började han förstaus o gronna ad nöenstans mautte vall tännerna va. Sau geck da opp ett ljus för hanom o han ringde opp voss därhemma: "Hallau Sven", sa han, "tack för i jauns!" "Tack för då", sa ja'. "Hör du Sven", sa Neglas dau, "ja tror min liv o kniv o knuda öd ja' glömde mina löstänner te svat nöenstans! Vell du va hygglior o saj ette!" Ja då lövade ja' ju, o ja' ledade oin go stonn över-

allt innan ja konne gau tebaga te telefonen o lämna rapport te Neglas.

"Nu har ja' hittat dina tänner, Neglas", sa ja' te slut.

"A i faari, ha du dä! Haur lau dom?" sa Neglas.

"Lau", sa ja', "dom lau minsann inte, dom sad."

"Sad dom?" sa Neglas förvaunad. "Jaa", sa ja'.

"dom sad min sj—l i osten!" Men dau teg Neglas oin lång stonn.

— Skäl, sa Sven.

— Skäl för gamle Niklas, sa vi alla tre.

Johan strök upp sin mustasch med avigsidan av handen och började tala om det försämrade penningvärdet och om bankerna i Osby. Vi andra två instämde och tyckte att köpingen hade begävats med rätt så många banker. Johan var emellertid ingalunda imponerad.

— Va sier ni! Tycka ni öd da ä många banker i Osby? Dau skolle ni vett mä i Nevyjorrk. Där finns da oin gada, som horr da nu konne komma se', sau kom da oin ettermidda oitt agedon förspänt mä oin ausna. Bylingen sau inte opp ordentlet, udan skussen körde bagom ryggen pau hanom o in pau gadan o travade jaggu min sju fram te den störste banken udetter hoila Wallstred.

Johan snöt sig länge och väl, varpå han fortsatte:

— Se ve den gadan ä dä min sj—l banker i haurtenda hus, o vem som helst faur inte komma in pau gadan. Da staur oin polis i haur äne pau gadan o vajtar. Men horr da nu konne komma se', sau kom da oin ettermidda oitt agedon förspänt mä oin ausna. Bylingen sau inte opp ordentlet, udan skussen körde bagom ryggen pau hanom o in pau gadan o travade jaggu min sju fram te den störste banken udetter hoila Wallstred.

Johan snöt sig återigen och intog lagom konstpaus.

— Ja ni mau tro ad om ni vell, men sau sänt, som ja' seder här, sau ble da etter oin tre eller fira minuter oin "explosion" sau in i hervete, sau hojla stan höppa te. Banken, förstaur ni, ja au den ble da min sj—l bara smålor, smau, smau smålor au öltihob... Förmodligen hade han, som körde in mä agedonet, tidigare blett nekad kredit...

Vi höllo för trevnadens skull med Johan om detta och fortsatte med att spörja honom lite från hans militära tid vid Wendes artilleri.

— Tjänade du inte som fast anställd vid regementet, Johan?

— Jo vesst gjore ja' dä. Ja' tjäna i tvau aur innan ja' ga me au te Amerikat. Första gången, som ja' va mä pau övninga udanför förläggingsorten, som da heder, da glömmen ja vall öllri, om ja' skolle ble öllri sau' gammal. Forts. A sid. 20

9. komp. på "utevecka"

Det är inte ofta T 4 hör eller ser någonting av sina komp i Revinge och därför kan det kanske vara av intresse att få en glimt av våra övningar och hur vi ha det.

I stort sett är det ju ganska trist att gå nere på heden och titta på kaninerna, och man har ibland en stark känsla av att kaninerna ha slutat att intressera sig för oss. Det är som om de voro vana vid oss nu. Det är knappt att de flytta på sig när man skall kasta sig ned i sin allra bästa skyddsställning och ligga och trycka — som en kanin. Vi bli mer och mer lika varandra fast än så länge åter vi olika sorts mat, kaninerna och vi. Men det jämnar väl ut sig det också vad det lider.

Emellertid kom vår kära komp och meddelade häromdagen att vi skulle på s k "utevecka". Vi undrade först vad det var, men sedan kompch på en genomgång orienterat oss om vad meningen var, tyckte vi att det kunde bli skönt att komma ut och lufta på sig ett slag. Alltnog, vi ställde upp måndagen den 13/8 kl 1000 på uppställningsplatsen efter att ha ätit frukost, gjort cyklarna klara, packat vårt eget och lastat bilarna. Vi gjorde också en del förfrågningar på koket, som skulle med, och efter att ha konstaterat att kockarna verkade humana och tillfredsställande utbildade samt att proviant var med för det närmaste behovet tågade vi plutvis österut på våra cyklar för att tillryggalägga de 62 km, som bestämt var. Efter mycket besvär och trampande kommo vi fram till "sen" i Nyehusen strax intill Yngsjö och installerade oss i en udde med en del träd, för övrigt en idealisk förlägningsplats, torr och fri från mygg och kryp.

Efter det att vår bivack blivit klar och sedan vi gjort iordning våra cyklar och övrig utrustning smakade maten bra, och sedan vi välsmagat våra kockar och druckit kaffe hos fiket en bit ifrån somnade man gott i halmen sedan man ägnat en vänlig tanke åt dem, som fått uppgift att se till att sömnen skulle få bli ostörd — lägervakten.

Tisdagen började kl 0600 med att vi gingo upp för slött enligt kompch mening. När han kom ut från sitt tält och såg den sömna skaran som ställde upp till 1. frukost tändes en idé, som omsattes dagen därpå. Order gavs, att varje tätlagch skulle omedelbart efter revej taga sitt folk med sig ned till havet, som låg 75 m nedanför och där taga en avsköljning före kaffet och vällingen. Man måste erkänna att det var ett betydligt piggare

komp som ställde upp onsdag morgon, och klappret av såväl bara fötter som skodon kl 0603, som ilade till stranden var i sanning uppräckande att höra. På tisdag förmiddag hade vi så sjukvårdsövning och forcerade med våra bårar och särade terrängpartier, som vi dittills endast betraktat med turistens ljusblå ögon. Inte trodde man att det var så högt till topparna på kullarna runt omkring. Cykelbårarna fingo så sin träning på småstigar och mindre vägar, och nog kände man, att det var behövt med övning i dessa ting.

Efter 2. frukost blev det orienteringsövning på cykel i bårslag. Det visade sig då att förmågan var något olika, så att endels kommo hem till middagen i god tid och endels kommo något senare. En kom inte alls och fick hämtas. Han hade, som det sägs i radio, irrat omkring utan att kunna taga vara på sig själv och kommit ifrån sitt bårslag. Nå, alla kommo ju fram till slut, och så var den dagen till ända. Onsdag morgon fortsatte med orientering till fots. Kompch brukar alltid säga, att en soldat, som inte hittar till rätt plats i rätt tid, har man ingen glädje av, och det är nog så rätt så. Nu skulle vi således lära oss denna vecka att hitta i terrängen, och faktiskt gick det ganska bra för de flesta. Man börjar känna sig hemma med karta och kompass, och skönt är det när det börjar lida mot middag och man är ute i terrängen. Ackja.

På eftermiddagen, onsdagen den 15., stod simning och livräddning på programmet. Kompch öv-

Fortf. å sid. 21

— VA TUSAN DARR DU KLÖVARNNA EFTER
DEJ FÖR I OPP ME' DOM, DIN LJUSBLÅ
IDUOT!
— JA' TÖCHER, ATT DE' TJÄNNAR SÅ LITE TID
FÖR DI SHA JU STRAX NER IGEN.

T4 och Röda Korset

Av fanjunkare E. ISENDAHL

På grund av regementets tillgång på sjvmtrl. sjuksjukvård samt specialutbildad personal har rödakorskårerna inom Skåne vid flera tillfällen förlämnat sina större utbildningskurser och tävlingar till Hålsjöholm med omnejd. Sälunda anordnade Malmöhusdistriktet år 1943 en befälkurs vid T4 med ett hundratal deltagare. Flera av reg befäl ställde sig till förfogande såsom lärare och instruktörer och utbildningsresultatet blev synnerligen gott, vilket vitsordades av bl. a. länets hövding Rodhe, som övervar slutprövningen. År 1946 förlades "Skänetävlingen" till reg. Denna tävling, som årligen anordnas med deltagande från samtliga Skånes rödakorskårer, är avsedd att pröva personalens förmåga att tillämpa sina kunskaper och färdigheter under mera krävande förhållanden. Tävligen hade samlat omkring 400 deltagare, vilka under en lördagsnatt och påföljande söndag omhändertog sjuksjukvården vid en stridsgrupp. Såväl hållplats som brigförbpl och fördsjsh upprättades och betjänades av rödakorspersonalen med befäl ur T4 såsom instruktörer. Under söndagen ägde själva tävlingen rum, varvid det gällde att under strid omhändertaga svårt skadade med åtföljande transport. Regementet ställde samtlig mtrl till förfogande samt omkring 200 man såsom instruktörer, kontrollanter och sårmarkörer. Landshövdingen och representanter från Överstyrelsen övervoro tävlingen. Regementet skilde sig med heder från värdskapet. Rödakorspersonalen var tydligen belåten ty år 1949 var det ny invasion av lika många rödakorsare, vilka denna gång i trakten av Tyringe fick visa sina färdigheter i att betjäna hemvärnet. Förläggningen under lördagsnatten ordnades i bivack. Maten hämtades från regementets utomordentliga kök. Mtrl, fordon och erforderlig personal ställdes till förfogande från T4, vilket gjorde att den ansträngande tävlingen blev i allo lyckad. Dagen före inryckningen av ineliggande årsklass var reg åter skådeplats för skänetävlingen. Omkring 300 rödakorsare, varav hälften samariter, inryckte på lördagen till reg och förlades under natten i kasernerna. Så mycken sömn och vila blev det väl inte för flertalet, eftersom tävlingen började kl 2300 på natten. Dessförinnan hade de tävlande under 2 timmar bibringats viss utbildning i sjv av reg personal. Tävligen började med att luftskyddstillstånd anbefalles och perso-

T v skymtar serg Bogren under tjänstgöring som kontrollant vid en Röda korsövning.

nalen fick intaga skydd. Efter markerad bombning av staden och T4 fick manliga tävlingslag omhändertaga bomb- och röskadade personer på D-kasernens vind samt under det svåra förhållanden transportera skadade ur de igenrasade skyddsrummen i samma kasern. Kvinnliga lag fingo samtidigt biträda läkaren på upprättad behandlingsavdelning med att behandla de skadade, ge injektioner, taga blodtryck och puls samt sköta om patient i bädden. Sista bårslaget kröp ur skyddsrummet först kl 0400 på söndagsmorgonen. Efter en stadig frukost var humöret åter på höjdpunkten och krafterna hade återvänt så att andra momentet i tävlingen kunde avverkas. Detta omfattade omhändertagande av personer, som skadats i trafiken och under det dagliga arbetet i verkstäder. På grund av den gedigna utbildning, som rödakorspersonalen bibringats samt genom dess stora intresse för saken, löstes samtliga uppgifter på ett synnerligen förtjänstfullt sätt. Inte mindre än 5 tävlingslag placerade sig lika i toppen med endast ett fåtal minuspoäng av 240 möjliga trots att tävlingen liksom de föregående var ganska ansträngande och fordrande sjukvårdstekniskt sett. Tävlingar av denna storleksordning kunna svårigen anordnas utan att ha ett regementes resurser till förfogande. Detta gäller inte bara förläggning, utspisning och mtrl utan även tillgång på lämplig personal såsom kontrollanter m fl för tävlingens genomförande. T4 olika chefer ha alltid visat stort tillmötesgående mot röda korset och regementets personal har med erkänd duglighet, intresse och villighet medverkat till att rödakorsarna med allt

Några synpunkter på en semesterresa

Regementets välförande globetrotter, kapten C. E. Höing, ger här personligt färgade goda råd till den svenske parisresenären

Det har blivit så att svenskarna och för all del även de andra nordborna ha börjat ge sig ut på nya vikingatåg som de gjorde för c:a 1000 år sedan. Numera äro färderna av fredligare slag men äro icke desto mindre synnerligen givande — den här gången för de hemsökte d v s fransmän, italienare, anglosaxer m fl.

Denna ström av resande som under sommarhalvåret översvämmar Europa har många gånger i pressen klagat på att de inte få tillräcklig valuta för sina pengar, de ha ingenting sett, ingenting hört och många äro missnöjda. Kanske det beror på att de inte rest på rätt sätt, vad vet jag, men jag tänkte här med några rader klargöra några synpunkter, som jag tror kunna vara till någon nytta för någon till ett annat år. Som ett exempel på resa vill jag taga ett besök i Paris, som ju har blivit ett omtyckt rese-mål.

Först och främst tror många att man behöver kunna språk för att resa utomlands. Detta är inte alls nödvändigt och man klarar sig mycket bra med vad som helst bara man inte har alltför många hämningar, vilket är ganska vanligt med svenskar i utlandet. Det är givet att det underlättar om man kan landets språk, men som sagt nödvändigt är det inte. Så kommer kostnaden. För en vecka i Paris incl resor behöver man inte ha mera än 400 kr. Det förutsätter att man känner staden eller har någon med sig som kan tala om hur man skall bete sig i olika fall. Här en liten lista på kostnader.

Resor tur och retur Köpenhamn—Paris—
Köpenhamn, lunch på färjan över Stora
Bält, kaffefrukost på morgonen i Bel-
gien på tåget, hotell i Paris med första
frukost, dricks på hotellet, guide i Paris
och på återresan första frukost på tå-
get i Hamburg 275:—
Mat pr dag i Paris, pr mål med vin (menu
ex sardin och tomat, köträtt, hallon
och glass) 7:50 6×7:50 = 45:—

större intresse och förväntan återvänder till T4 för att i ädel tävlan pröva sina kunskaper och färdigheter sinsemellan.

Vid foten av Eiffeltornet. Krigsskolan i bakgrunden bortom Marsfältet.

Det räcker med ett sådant mål, resten äter man på så vis att man köper i en affär bröd, smör, ost, frukt och vin och lever på detta resten av tiden. Det går alldeles utmärkt. Resten av pengarna går till métro och taxi, som är mycket billigt, och så kanske man går på en nattklubb eller på Folies Bergère eller annat liknande ställe.

Detta att gå på nattklubb har talats mycket om. Jag såg häromdagen i DN att en ung dam beklagat sig över att det var så dyrt på nattklubb i Paris. Det är det inte alls om man vet hur man skall göra. Det är givet att ger man sig ut på ett ställe där man betalar 500 fres i entré och betalar 4000 fres för en flaska champagne, så blir det dyrt och det är inte värt det heller. Alla nattklubbar äro ungefär lika i samma prisklass och det gäller att veta hur man skall göra. Man går in och frågar efter ett bord för consommation (= en förtäring av något slag, apfelsaft, citron pressé e d) och där sitter man och har det skönt, dansar och ser på show för ett pris av ungefär 300—600 fres, dvs i svenska pengar 4:50—9:—, vilket ju kan vara vettigt. Det finns många ställen, där det inte behövs någon entré utan bara consommation. Så skall man aldrig sätta sig vid ett bord på en nattklubb utan att fråga, eftersom det i regel är champagneväng vid bordet. Vid baren däremot kan man sitta vid en consommation även på ganska fina ställen och då klarar man sig på en svensktia i stället för att förstöra sin mage med dålig

champagne för 60:— flaskan, som de tar på en del ställen. 45:— för en flaska är mycket vanligt. Då går man hellre in i närmaste speceriaffär och köper en flaska skum för 6:—. Så kan man dricka ut denna hemma innan man går ut. Det är bättre ut alla synpunkter. Det kanske låter något brutalt ut nykterhetssynpunkt, men man måste komma ihåg att i Frankrike är vinet vad vi i Sverige ha Pommac och sockerdricka till. En läskedryck och vardaglig måltidsdryck. Som man säger i Paris, i Frankrike är det bara sjuka och barn som dricker mjölk.

På Moulin Rouge t ex, som har öppnat för ungefär en månad sedan efter att ha genomgått en grundlig helrenovering, kan man gå in för 200 fres (= 3 svenska kronor) och sedan taga en citronsaft för ungefär lika mycket och sedan dansa praktiskt taget hela natten, se på show och ha ganska roligt. Det är Paris största dansgolv och mycket flott och trevligt och anständigt också.

För att taga ett program för en vecka i Paris skulle jag vilja rekommendera följande:

Ankomst till Paris exempelvis söndag middag.

Söndag eftermiddag: Vila och lunch på en liten restaurant i Montmartre (förutsättning att hotellet ligger där). Besök vid Sacré Coeur uppe på toppen av Montmartre. Kvällen tidig vila.

Måndag: Ordentlig rundtur i Paris för att lära känna staden och dess viktigaste sevärdheter, Étoile, Eiffeltornet, Louvre, Bois de Boulogne, Palais de Chaillot, Madeleinekyrkan, Notre Dame, Sainte Chapelle, Place de la Concorde, Champs-Élysées, Luxembourg, Quartier Latin, Place de l'Opera osv i all oändlighet. På kvällen Casino de Paris.

Under måndagen måste man också skynda sig upp till Marché au Puce (loppis) eftersom detta endast är öppet lördag, söndag, måndag. Det ligger uppe vid Clignancourt. Det går bra med métro eller taxi.

Tisdag: Ner till Café de la Paix och titta på folk och trafik. Gå och se på hôtel des Invalides. Gå till bouquinisterna vid Seinekajerna och köp någonting om det passar. Titta på varuhuset Printemps, Lafayette och Magasin du Louvre, vilka alla ligger nära place de l'Opera. På kvällen Folies Bergère.

Onsdag: Res ut till Versailles och se på slottet och dess omgivning med stora och lilla Trianon och le Hameau, dvs Marie Antoinettes lilla lantgård, som ligger i parken inte långt från slottet. Glöm så inte att resa den stora autostradan hem till hotellet. Den är se- och äkvärd. På kvällen natt-

klubb i Montparnasse ex la Villa mitt emot Dôme. Trevligt ställe och absolut otvunget. På morgonen när Du går hem tag Dig en titt på Hallarna i förbi-farten vid 3—4-tiden, där Paris dagligen får sin proviant. Det är en storslagen livsmpl för c:a 4 miljoner man.

Torsdag: Avses för affärer och inköp. Se på något som särskilt intresserar. Ströva omkring på kyrkogårdarna, där många historiska, kända personer ligger begravda. Se på Paris' vaxkabinett. Sitt i Tuillerieträdgården eller i Parc Monceau och bara ha det skönt. Tag en promenad på Champs-Élysées och se på folk. Hälsa på i Svenskhuset uppe vid Étoile och prata med folk, som också vill prata. Gör vad som helst. Trivs. Kvällen efter godtycke, teater, nattklubb.

Freitag: På eftermiddagen går tåget till Sverige men Du hinner med åtskilligt ändå. Köp det Du glömt, skriv kort till dem Du inte skrivit till, dvs allesammans. Köp vin och frukt att ha med på tågresan. Gå upp på "butten" av Montmartre vid Sacré Coeur och beundra ännu en gång världens underbaraste stad. Au revoir à Paris.

Hänt på T4

Under denna rubrik är det redts avsikt att i notisform samla allt som händer vid regementet utöver det rent vardagliga. Befälshållare, föreningar och andra sammanslutningar ävensom enskilda kan här i korthet lämna redogörelse för vad som kan tänkas intressera tidningens läsare.

4/2. Söndagen den 4. februari var det sedvanlig vinterträff för kamratföreningens medlemmar. Efter handbollsmatch mellan bataljonerna, utställning i gamla ridhuset samt filmföreläsning i soldathemmet, samlades man å Stadshotellet till kamratmiddag, varvid musikkåren konserterade och förmågor från böstens kompaniaftrn underhöll med sång, musik och trollkonster. Ett hundratal medlemmar hade mött upp till kamratmötet.

1/4—14/4. SKBR, vilket betyder Sveriges kvinnliga båkäristers riksförbund, hade under de första fjorton dagarna i april en stor lägerkurs förlagd till regementet. Den avsåg utbildning av elever i gruppleads- och instruktörsbefattningar och hade samlat ett 50-tal elever från hela landet. Kapten Ramstedt var populär kurschef och som instruktörer tjänstgjorde serjeanterna S. A. Sjöström och Boo samt furir Kilén. De flesta av eleverna lyckades utmärkt och som ett allmänt omdöme sades det att samtliga damer visade prov på en otrolig energi och vilja att lära.

Överste Curt Virgin, gammal trängare och många bitr generalsekreterare i CFB (Centralförbundet för befälsutbildning) följde övningarna under en av dagarna, och sista dagen hölls examen i närvaro av major Hederén, I. militärbefälstaben, med major Svensson som examensförrättare.

4/4. Musikkåren vid 16, 17, K2 och T4 var under några dagar i början av april samlade vid T4 för att träna inför förbimarschen i Hälsingborg den 5. april, som skulle avsluta de stora milövningsarna. Härvid fick staden uppleva ett evenemang som inte hör till vanligheterna. På eftermiddagen den 4 april marscherade en 80 man stark militärmusikkår genom staden. Den var formerad på nio tåter och fyllde vid mar-

schen genom vissa smärre gatupartier hela gatan med trottoarer ända in till husväggarna. Det var en jättevaktparad, vars make väl tidigare staden icke skådai.

6/5. Svenska kennelklubbens aydevenska lokalavdelning hade söndagen den 6. maj anordnat hundutställning på T4, varvid över 450 jockeyer av olika raser utställdes och bedömdes. Gymnastiksalen och ridhuset hade ockuperats som hundstall och hela kaserngården utnyttjades som visningsringar. Det var stor folkvandring till T4 den dagen, som gynnades av ett förtärligt väder.

25/5. Omkring 300 skånska rödakorsare inryckte lördagen den 25. maj till T4 för att kämpa i den s k Skånetävlingen, som årligen anordnas med deltagare från samtliga Skånes rödakorskårer. Mera härom står att läsa på annat ställe i detta nummer.

26/5. Skånska brandkårersförbundet hade den 26/5 förlagt sitt årsmöte till T4 etablissement. Ca 500 deltagare hade infunnit sig till mötet, som leddes av landshövding P. Westling. Själva mötesförhandlingarna voro förlagda till gymnastiksalen, som dagen till ära var klädd med uggbjörkar och vackra blomsterdekorationer. Efter förhandlingarnas slut var utställning av brandredskap anordnad i ridhuset. Dessutom förekom praktiska demonstrationer på korthållbanan, varvid olika brandredskapsfirmor visade släckning av oljebränder m. m. Mötet avslutades med gemensam middag i matsalen, varunder musikkåren medverkade.

3/6. Söndagen den 3 juni hade morgonfärjan till Köpenhamn förvandlats till invasionsfarkost. Invaderande var medlemmar ur Reservofficersföreningen i Skåne och 6 officerare från T4 på väg till "den årlige konkurrens i pistolskjutning" mot Reservofficersföreningen i Danmark. Vid landstigningen mötte danskarna, som förde deltagarna till Avedere, 1 mil söder om Köpenhamn, där tävlingarna avhölls.

Vid dessa tävlingar står striden om ett vandringspris skänkt av Generalkonsul Herbert Dieden, Malmö (lagtävlan) och ett vandringspris skänkt av T4 officerskår (individuellt tävlan).

Årets tävling var föredömligt arrangerad och kom att gå helt i det danska gemytets tecken.

Efter skjutningen inbjöds till "frokost" i officersmässan i Kongl Artilleriregementets detachmentet i Avedere, varvid även prisutdelning ägde rum.

Resultatet lagtävlan:

1. Reservofficersföreningen i Skåne 1301 poäng.
 2. Kongl Skånska Trängreg officerskår 1259 poäng.
 3. Reservofficersföreningen i Danmark 1164 poäng.
- Individuellt blev de tio bästa resultaten:

1. H. Stühré Sk 294, 2. A. Medin Sk (reservofficer i T4) 291, 3. K. K. Hansen D 290, 4. Larsson T4 271, 5. Hertz T4 269, 6. W. Edenheim Sk 246, V. Florén T4 246, 8. Posse T4 238, 9. Bock T4 235 och 10. I. Brandberg Sk 235.

I tävlan om det individuella vandringspriset leder nu Medin, Skåne, med 20 poäng följd av Stühré och Edenheim, Skåne, med resp 18 och 13 poäng. Vandringspriset erövrades vid först uppnådda 30 prispoäng.

8/6. Musikkåren hade den 8. juni uppvisning i läroverkets aula, som var välbesatt med intresserade åhörare. Efter uppvisningen förrättades av tjt regeli-

major Petri utdelning av premier till några medlemmar av musikkåren. De premiebelönade var mfirirerna Blomqvist, Jespersson och Cederholm, mvkorp Bergqvist och Nilsson, mvot Akerlund, Persson och Nilsson samt melev Svensson.

1/7—8/7. Under jubileumsutställningen i Olofström den första veckan i juli deltog T4 i försvarsutställningen genom att upprätta och förevisa en komplett brigadförbandsplats. Det var 10. kompaniets vpl befälselever, som under kapten Ramstedts och löjtnant Olsson's ledning svarade för uppgiften. Omkring 10 000 besökare passerade igenom utställningen och förbandsplatsen väckte berättigt gillande.

T4-debut i surfing

Det senaste lilla skottet på idrottens växande träd vid vårt regemente heter surfing. Arrangörerna av den s k Strandfesten vid Finjasjön ville visa publiken något utöver det vanliga, och det får man väl säga att surfing i vår lilla sjö skulle bli. Denna sport bedrivs endast vid några av våra större badorter, och att få vara med och introducera den i vår lilla rena och vackra sjö kunde naturligtvis ha sitt intresse.

Det tyckte också det 15-tal värnpliktiga ur 10. kompaniet, som förklarade sig villiga att pröva den för de flesta av dem nya sporten. På grund av oli-

ka omständigheter — semesterar o dyl — höll det hela på att rinna ut i sanden, men en vecka före den dag tävlingen skulle gå av stapeln var allt klappat och klart för den första träningen.

P2 hade intresserats för saken, så ock stadens ledande idrottsförening HAIS, och på utsatt tid infann sig ett drygt 20-tal blivande surfingekvilibrister. En motorbåt, som gjorde 25 knop, surfingbräda och vatten fanns, roddbåtar hade placerats ut för alla eventualiteters skull, så det var bara att sätta i gång. Träningen gick över all förväntan, trots att flertalet var noviser på gebitet och mer eller mindre frivilliga dyknings från surfingbrädan gjordes, dessbättre med gott humör och utan olyckstillbud. Det blev tillfälle till träning ännu en gång, och så togs det ut två lag ur vardera T4 och P2 och ett civilt lag. Surfingen hade väckt ett ganska stort intresse i staden, varför det kunde väntas stor publik till tävlingarna.

På söndagen — tävlingsdagen — hade fader Pluvius råkat i ett särdeles givmilt humör och fullkomligt öste ner av sina hävor. Detta var så mycket mer förargligt som vi hade ordnat en liten överraskning i form av uppvisning på vattenskidor. Vid samlingen före tävlingen hade ett av P2:s lag regnat bort och en man ur T4:s lag II saknades, varför en P2:are fick fullständiga laget.

Trots regnet hade ett par hundra personer samlats, då tävlingarna inleddes med en uppvisning på vattenskidor av Ulf Hammer, 10. komp. Synd att inte fler fick tillfälle att se denna skickligt genomförda uppvisning! I surfingtävlingen deltog tre man i varje lag. Det gällde för det första att stå hela banan, för det andra avgjorde tiden och slutligen stilen. P2:s lag splittrades genom att en av lagmedlemmarna hasarderade för att få god tid och plumsade i. T4 segrade överlägset och belade dessutom de tre första platserna i den individuella tävlan. Som tvåa placerade sig det kombinerade T4—P2-laget. Trevliga priser delades ut och deltagarna verkade lika belättna som åskådarna.

Kanske finns det någon chans att det kan bli en tävling nästa år mellan T4 och P2, och om någon som läser ovanstående får tillfälle att ägna sig åt surfing, så gör det. Det är en kul sport — fråga grabbarna som var med och hjälpte

Season.

Regementalskåren går ronden, varvid han stannar vid nr 76 Karlsson. Han låter denne taga temperaturen och frägar sedan vänligt:

— Nå, Karlsson, hur känns det?
Nr 76: — Ajo tack, de' lensa lite".

Människan spår, men . . .

Av fanjunkare LENNART LUNDGARDH

S:t Hans-afton i året 1659.

Kring den grå prästgården i Träne stod ett jubel av unga röster. Den sjunkande solen sände ett regn av gyllene pilar genom det tunga lövverket, under vilket dansen gick i yrande ringar, under skratt och rop och sång.

"Was soll ich mit dem Ringelein.
Was soll ich damit thun?
Leg Du es in deinen Kasten.
Lass es liegen, lass es ruhen, lass es rasten
Bis an den jüngsten Tag —"

Försångaren hade en klar och manlig tenor och han sjöng den ömsom uppslupna, ömsom djupt tragiska balladen med en dramatisk livlighet i mimik och gester, som tydde på långvarigt umgänge med Comediens graciösa och kvickögda genier. Han var en smärt och reslig ung man; det blonda håret krusade sig i små lockar vid tinningen, och ur det fint skurna ansiktet blickade ett par eldiga, mörkblå ögon, som för det mesta lyste av spelande glatt lynne men dessemellan, ehuru mera sällsynt, kunde fyllas till randen av ett obotligt tungsinne. Vem var han?

Själv skulle han svarat: "Jag är Ove Helmer, filosof, vitterlekare och liber studiosus, en man som tager dagen som den kommer, jagar efter äventyret och fruktar för intet".

De levnadsglada herrarna och fruarna vid kung Fredriks hov, den mjältsjuka monarken själv inbegripen, skulle möjligen ha sagt: "En beskedlig narr, en lustig vagant, som rofighetsminister inte illa."

Men från de lärda fäderna vid Köpenhamns universitet skulle ha stigit en brummande kör: "En vindböjtel, en lätting, en odåga, som i all sin färd agerat parasitum, arsentatorem, histrionem, scurrum".

Så skiftade omdömena om Ove Helmer, fjärde sonen i ordningen till prostens och kyrkoherden Claus Marquardsen Helmer i Träne.

I detta ögonblick voro emellertid hans tankar långt fjärran från såväl hovets glittrande fåfänga som de gråa perukstockarna på kollegiernas katedrar, hans ögon hängde som fasttrollade vid den sjuuttonåriga Eva Thollosia, dotter av prostens i Kristianstad, Hans Nielsen Thollosius, salig hos Gud. Väl hade han i sin dag beundrat andra kvin-

nor, blonda och brunetta, fylliga och slanka, frälse och ofrälse, men de voro som utstrukna ur hans medvetande, när han betraktade denna lilla jungfru med det limgula håret och de äppelröda kinderna, som med smidiga, kattnjuka rörelser dansade fram över ängens matta av gula trolljus och purpurfärgade yxläggor. Han kunde icke se sig mätt på detta blomstrande ansikte, så olik det visna, vaxbleka dockornas där inne i Köpenhamn, han, som annars hade så lätt för att glömma, kände, medan en ömhet utan gräns tog hans hjärta i besittning, att han aldrig, så länge hans blod var varmt, skulle glömma denna lilla fader- och moderlösa, som han i dag såg för första gången.

Solen stod som en gyllene dukat bak åsens lövskogsilhuet. Dalen låg så vidunderligt vacker nu i den röda solbranden, det var ett evinnerligt växlande spel av färger och dagrar och jorden och vad därpå var tedde sig som förvandlat, overkligt, sagolikt. Ej underligt att människorna måste fotfästet i tillvaron och sade ord och begingo handlingar, som gryningens kalla eftertanke måste stämpla som dåraktiga.

Under prästgårdsmalmarnas tunga valv, där det nu rådde en rosafärgad skymning, låg Ove Helmer, poeten, cycklaren, vaganten, på knä framför Eva Thollosia och bedyrade med glödande tal och eldiga gester, att han hade henne kärare än sitt eget liv, att han aldrig på hela den vida jorderingen sett en kvinna, som så i ett ögonblick tagit hans hjärta och alla sinnen fångna.

Och jungfrun log och rodnade och hennes lilla vita hand, som han fattat mellan både sina, skälvede som en fågelunge i den stygge rövarens våld.

— Ove, viskade hon liksom prövande om hennes läppar kunde forma namnet, Ove . . .

I en blink var han uppe och slog armen om hennes liv.

— Eva lill, Eva lill! jublade han. Med en trött liten rörelse gick hon till ro i hans armar. Tanken vaggades till vila, hon andades djupt och tungt, medan läpparna drömmande viskade:

— Är det sanning, käre . . .

Som långt borta ur fjärran rymder förnam hon hans svar:

— Eva lill, Eva lill, käraste, mitt allt på jorden.

I hela vida världen funnos i detta ögonblick bara han och hon, sommarkvällens ljud och skuggor

gingo dem spårlöst förbi, de sågo sålunda icke den mörka gestalten, som med smygande steg rörde sig utmed kyrkogårdsmuren. Ett ögonblick stod han stilla, spejande, den spetsiga profilen under

den fjäderprydda baretten avtecknade sig mot muren, så dök han åter in bland stammarna och försvann bland fläderbuskarna i fattigmanshörnet. De sågo icke heller den gamle prostens, som kommit ut på gårdens stenbro, stödd på sin långa käpp med elfbenskryckan. Där stod han, vördnadsvärd och blid, av alla ärad i sin vackra ålderdom, med den svarta kalotten över sitt ringlande snövita hår. Och från gårdens alla torvtak, där de suttit och lekfullt kurrat i den gröna mossan, från duvhuset på dess höga stolpe, från duvslagen å väggarna, överallt ifrån kommo de tama duvorna, mer än hundra i antal; de omgävo den gamle, de satte sig på hans huvud, på hans axlar, armar, händer, de togo sädeskornen från hans läppar, de krämde sig och kurrade och blevo ej skrämnda ens av att leken avstannade och ungdomsskaran slog en krets kring dem och den, vars vänliga hand alltid bringade de kära fåglarna föda.

Nu föllo skuggorna djupare och ungdomsskaran redde sig till uppbrott. Inne i prostens studerkammare tändes ljuset, ty härinne var även sommarens kväll skum och dunkel.

Den gamle lutade sig trött tillbaka i karmstolen, han slöt ögonen och kring läpparna bildades en bitter linje. Den gamles syn var skarp, trots åren. Därute i skymningsdunklet under almarna hade han varnat något, som gjort hans hjärta tungt. Eva, ett barn, ett oskrivet blad, därtill utan fader och moder. Och Ove, den lättfärdige cyckelmakaren, som ännu aldrig tagit någonting på allvar, en fjärl, som fladdrat från blomma till blomma, lekt och skalkats, nej, han önskade det förvisso icke. Ove . . . Gång på gång återvände hans tankar till

sonen. Hur skulle han rätt kunna förstå denna otroliga bekymmerslöshet inför livets allvarliga problem, denna motspänstiga, överlägsna hållning gentemot alla förmaningar till flit och framsteg, detta skändliga gyckelspel, som han sades bedriva inför hovets herrar och fruntimmer i stället för att ägna sin tid åt allvarligt studium, och nu sist, detta besynnerliga taf, som han dagligdags förde på läpparna, om det svenska regementets förträfflighet och alla skåningars plikt att vara sin nye konung hulda och trogna. Hur gick detta samman med hans tjänst hos de danske?

Den gamle suckade.

Det svenska regementet . . . ja, väl var Skåne numera under Sveriges krona, och väl sökte han för egen del att så gott sig göra lät ställa sig uniformitetsbestämmelserna till efterrettelse, men det var dock icke alla, som likt den hale biskopen i Lund förmådde i en handvändning skifta hug och sinne. Och ännu var icke kampen ändad, ännu låg den svenske kungen utanför Köpenhamn. Djupt nere i det danska folkets hjärta begynte fröet att spira till den beslutsamhet och dådkraft, varmed det omsider måste resa sig mot den omätliga erövaren och avtvå skymfen, som fredsbrottet innebar. Han var en dansködd man, hans vagga hade stått på Möens soliga kust, och om han så tecknat sitt namn under tio gånger tio hyllningsakter till det svenska majestätet, ville han icke dölja för sig själv att han av hjärtat önskade de danska vapnens seger.

Den gamle mannen reste sig tungt från stolen, blåste ut ljuset — det blev dock ingenting läst i afton — och ställde sig att se ut i sommarnatten.

Varför var han så orolig i dessa dagar? Varför kände han det jämt som om en olycka vore hängande över hans hus? All anledning hade han att vara försynen tacksam — en god hälsa, en dygdesam och förståndig maka, livets nödtorft i rikligt mått, nej, han hade ingen anledning att klaga. Och ändå . . . Ja, ja, Gud vare tack, att vi människor icke förmå med våra blickar genomtränga den förlåt, som döljer den ena stunden för den andra!

En ordlös tacksägelse låg i den gamles fromma ögon, när han vände dem mot den ljusa himlen med dess bleka stjärnor och tågande lättakvar.

Men i en annan vrå av det stora huset låg Ove Helmer klarvaken i midnatten och stirrade ut i det vita ljuset, som fannade kryddgårdens knottiga aplar. Efter en dag som den gångna var han alltför upprörd för att kunna få ro. Nu hade han

Forts. å sid. 21

IDROTT

Tag idrottsmärket

Riksidrottsförbundets manliga idrottsmärke har alltid legat idrottsföreningen varmt om hjärtat och det är också ganska känt, att föreningen de sista åren i fråga om antalet erövrade märkesprov legat i toppen i distriktet. Det har blivit en tradition som förpliktar och skall vi kunna hålla vår position fordras krafttag från en var. Proven, som sådana, äro som bekant inte så svåra, men det gäller att verkligen avlägga proven, och idrottsföreningens styrelse väddar till alla intresserade att hjälpa till. Idrottsmärket på varje mans uniform får bli parollen. På idrottsplatsen kommer att under september månad finnas kontrollanter på kvällarna och dessutom kommer ganska säkert en tävling mellan regementets plutoner att äga rum, allt för att få så många prov som möjligt. För dem, som tidigare erövrat märket, är det bara att fortsätta mot det hägrande guldmärket eller plaketterna.

Visa prov på spänt — tag idrottsmärket!

Uppåt i fri idrott

Det går uppåt i fri idrott inom regementets idrottsförening, det är huvudintrycket efter årets nu så gott som avslutade säsong. Framgångarna ur rent sportslig synpunkt sett äro kanske inte allt för stora, men efter sommarens verksamhet har föreningen vind i seglen, och det finns hopp om fortsatt framgångsrikt tävlande.

Av den vpl personalen vid regementet har under året funnits många, som deltagit i träningen och också representerat föreningen i skilda sammanhang. Men vad som kanske gläder en allra mest är det faktum, att bland "stampersonalen" finns nu ett fri-idrottslag, som med fortsatt träning väl kan taga upp kampen med övriga Göingens idrottsmän. Intresset bland nämnda personalgrupp har under året betydligt ökat, och många ha slagit sina personliga rekord och vid olika tillfällen visat härlig framåtanda och kämpaglöd. Den, som kan taga åt sig åren för framgångarna är föreningens tränare och mångårige styrelseledamot, sergeant Nils Gussing. Allt sedan han i våras kom till regementet från sin kommandering till Arméns gymnastik och idrottsskola har han entusiastiskt och föredömligt lett idrottsmännens träning, och

det är en glädje för föreningen att hans arbete kröntes med framgång. Hela våren och sommaren har han två å tre gånger i veckan lett träningen — och på ett sådant sätt, att idrottsmännen gärna kommit tillbaka. Största faran är, att kretsens övriga föreningar komma att upptäcka hans förmåga och försöka få honom att ägna dem sina tjänster. Vi som känna T 4: ingen Gussing, vi vet, att alltid kommer tid i första hand att finnas för våra idrottsmän, och vi hoppas, att då han om någon månad ånyo sätter i gång träningen skall de tränandes antal ökas.

En bidragande orsak till framgångarna är idrottsplatsen. Den har under året omlagts och i anslutning till densamma ha vidtagits många förbättringar. Sälunda har gräsmattan sätts om, bannorna omlagts och idrottspaviljongen fått ett trivsamt utseende. Föreningens ordf, kapten Luning, och v ordf, fanjunkare Liedholm, har på dessa projekt lagt ner stort intresse, och föreningen är också stort tack skyldig kaptenen på 12. komp, Wiggo Olson, och hans trogne följeslagare fanjunkare Håkan Lindén. De senare har med sin underställda personal svarat för omläggningsarbetena, som tala för sig själva.

Till sist några resultat från årets tävlingar.

Vid Göingemästerskapen för juniorer representerades föreningen av 7 man och furir Wahlberg blev tvåa på 100 meter och Lars Nilsson 5:a, med resultaten resp 11,4 och 11,8. Skånes dåvarande tränare, Rinne, höll emellertid W. för banans bläste och endast en grov tjuvstart kunde föra Sten Göran Persson först till ullträden, för övrigt den enda gång, som P. slagit W. På 400 meter blev Lars Nilsson 2:a på 56,7 och Kriiss, en gosse med goda framtidsmöjligheter, blev 5:a på 9,80.

Vid juniorernas DM-tävlingar i Kristianstad blev Wahlberg 3:a på samma tid som 2:an, slagen med en tiondel av Skånes största sprinterlöfte, Kaj Månsson, Sjöbo, T 4 representerades vidare i finalen av Lars Nilsson, som dock slutade sist. På 400 meter segrade Garmer på 52 blankt. Det var Garmers tredje lopp och han har utvecklats vidare under sin sejour vid regementet. Föreningens stafettlag på 4-100 meter blev trea trots urusla vävlingar och förvisade stadens specialklubbs representanter till sista plats. Tiden blev så pass god som 47 sek.

Samma dag tävlade seniorerna vid stora nationella tävlingar i samband med Olofströmsutställ-

Försöksheat på 400 m i regmästerskapen. Korp. Jönsson 11. komp leder före Herder 3. komp, furir Eriksson 4. komp och Jönsson 2. komp.

singen. Frank blev 4:e i 800 på 2,04 och Artur Jönsson 6:e på 2,05.

För första gång representerades föreningen vid individuella DM. Wahlberg ägte på 100 meter, men Garmer tog 4:e placering efter bl a landslagsmännen Lagbjör. Tiden blev så pass god som 51,6, nytt klubb- och personligt rekord.

I stadsmatchen mellan Kristianstad och Hässleholm deltog från föreningen Garmer, Frank och Artur Jönsson. På 400 meter blev Garmer 3:a och Frank och Jönsson blevo resp 2:a och 3:e.

Vid göingemästerskapen i Osby nåddes många goda resultat. Wahlberg gjorde god insats på 100 meter och blev 3:a efter Olle Nyberg och Börje Andersson. På 200 meter blev Garmer 3:a och Wahlberg 4:a. Under försöken slog Wahlberg klubbrekord på 23,9, men resultatet tangerades av Garmer i finalen. På 800 meter blev Artur Jönsson endast 5:a efter en mycket otaktisk, och av medtävlarna på upploppet ojust, löpning. På 400 meter blev Garmer 2:a efter Olle Nyberg, som på de sista meterna överraskade Garmer, som trodde Nybergs skalp var klar.

Vidare har föreningen deltagit i Göingenserien i fri idrott, där vinsten bärgats efter klara segrar över såväl Bjärnum som Vittsjö. I sista matchen i Bjärnum slog Garmer på nytt klubbrekordet på 300 meter genom 23,8.

Vid länsmatchen mellan Blekinge och Kristianstad representerades föreningen av Garmer och Frank. Resultatet blev två nya klubbrekord, av

Garmer på 400 meter på 51,5 och av Frank på 800 meter på 2,00.

Bland de allra yngsta inom föreningen finnas många lovande löften. I löpningar, främst på 400 och 800 meter, kan goda resultat emotes av volontären Nils Erik Andersson. Bland sprinterämnena märkes volontärerna Bengt och Gunnar Bengtsson, den senare var överraskande klubbmästerskapet på 300 meter, vilket blev resultatet av flitig träning. Samtliga kunna dock vara föredömen för övriga intresserade ungdomar. I höjd har Arndt goda förutsättningar och i ännu högre grad volontär Sven Bertil Nilsson, som kan bli toppman i kastgrenarna. Hos honom efterlyses dock träningsfliten, men han har ju i vinter möjligheter att utvecklas under erfaren ledning, och Bertil Brandt, också han volontär, som vann handgranatkastningen, har helt säkert anlag för spjut, liksom Tage Andersson.

Det är träning, träning — som gör susen.

K. P.

Regmästerskapen i fri idrott

Goda resultat — fina arrangemang.

Årets regementsmästerskap, som avgjordes torsdag—fredag i förra veckan blev en verklig idrottsfest med goda resultat och utomordentliga arrangemang på regementets vackra idrottsplats, som under våren varit föremål för omläggning och åtskilliga andra förbättringar. Idrottsföreningens fri-idrottssektion hade ansvaret för arrangemangen och fänrik Lindstedt och sergeant Gussing kunna känna sig belåtna, ty allt klaffade perfekt. Till tävlingarna hade anmälts inte mindre än 120 man med bortåt 300 starter, och det var också många skarpa strider, som serverades den båda dagarna talrika publiken. Båda dagarna började tävlingen kl 1500 med försök, men dessförinnan hade publiken "dragits" till idrottsplatsen av den musik, som tonade från högtalarbilen. Fram till kl 1700 avverkades huvudsakligen försök, men här bjöds det på många skarpa strider, fast finaltävlingarna, båda kvällarna med början kl 1800, bjöd på de förnämliga prestationerna. Sådan stämning som det var finalkvällen på idrottsplatsen har det nog aldrig förr varit och mycket var speakerna, fänrik Lindstedt, förtjänst. Han visade sig ha den verkliga förmågan att elda upp beja-klackarna utanför plan och samtliga skötte sig också med den äran. Ramsorna serverades på löpande band, främst mellan 1. och 2. kompanierna, men det har

sin förklaring däri att nämnda kompanier tävlingen igenom hade en förbittrad kamp om att bli bästa kompani i tävlingarna. Först i sista grenen säkrade 1. kompanisterna sin seger och tävlingarna fick en värdig slutvignett, då dessa störtade in på innerplan för att i triumf bära "hem" sitt stafettlag.

Resultatmässigt sett bjöds på många goda prestationer och 2 klubbrekord såg dagens ljus, båda satta av vpl Burström, 2. komp som också enl idrottsförbundets 10-kampstabell, svarade för tävlingens bästa prestation genom sitt resultat i spjut, 56,05. I handgranatkastning kom det andra rekordet, som nu lyder på 67,70, dryga 7 meter längre än det gamla, som förresten sattes i fjolårets regementsmästerskap. I övriga kastgrenar blevo resultatet något svagare, men vad diskusen beträffar är det inte så konstigt, ty den tävlingen fick, på grund av idrottsplatsens omläggning, gå av stapeln uppe på kasernergården i en mycket lös ring. Neroth 8. komp segrade i både kula och diskus med resultat 12,15 resp 35,85.

De många loppn bjöd på många bittra fejder och Frank, 1. komp svarade för den förnäma prestationen att lägga embargo på inte mindre än 4 titlar, nämligen på 800, 1500, 3000 och 5000 meter. Några förnämliga resultat, utom på 800, behövde han inte göra för att vinna, men praktpojke, som han är, gjorde han god propaganda och

Eliasson, segrare i tresteg och god poängplockare åt 1. komp.

Regmentschefens mest framgångsrike deltagare, den 4-dubbla regmentaren Frank, 1. komp.

var i särklass populäraste deltagare. Hyllningarna för honom i den avslutande stafettfinalen, som gick kort stund efter 5000 metersloppet, voro ovationsartade, och man trodde knappt sina ögon, då man såg Frank hålla jämna steg med fältets övriga 300 meters löpare.

På 200 meter såväl som på den dubbla distansen var Garmer suverän och segertiderna blevo 23,9 och 53,3. Den väntade striden på 200 meter mellan Garmer och Wahlberg uteblev helt, ty Garmer fick en smakstart på gränsen till "tjuv" under det Wahlberg missade. Korpral Jönsson, som tidigare på dagen segrat på 1500 meter om färghandlare Stridhs vandringspris var också chanslös på 400 meter. På 100 meter fick emellertid Garmer se sig besegrad av furir Wahlberg, som där tog en populär seger på för honom medelmåttiga 11,9. Garmer blev 2:a och 3:a kom fjolårets regementsmästare, Isa-Svensson, 3. komp.

Sistnämnde försvarade sin fjolårsseger i längd genom att vinna på dryga 6 meter och i tresteg blev han knappt dm efter segraren Eliasson, 1. komp. Eliassons seger här glädde åtskilliga och kom säkert också som fullständig överraskning för honom själv. Tillsammans med Frank hade han tidigare bärgat många värdefulla poäng till sitt kompani utan att komma på segerpallen och en gladaste var just parhästen och träningsav de gladaste var just parhästen och träningskamraten Frank, som så gärna unnade Eliasson att få stå högst på pallen och ur regementschefens

hand få mottaga sin välförtjänsta silvermedalj. I stav, där Isa-Svensson oväntat föll bort, segrade Höglund 10. komp och i höjd tog Neroth sin tredje titel på svaga 160.

Juniörerna tävlade i särskild klass och i löpningarna presterades en del goda resultat av vol Bengtsson, 2 st, och Andersson, särskilt på 1000 meter, och i handgranatkastning segrade vol Brandt.

Tävlingens clou och avalutande gren blev svensk stafett final. Dit hade 4 lag slagit sig fram och, som utannonserat i tidsplanen, kunde startern Gussing skicka i väg det sista fältet. Det blev jämt från början och överlag dåliga växlingar, men det har sin förklaring, ty dels var det trångt om utrymme och dels började det att bli ganska mörkt. Vid sista växlingen ledde 1. komp, men så kom Garmer för 10. och därmed var saken avgjord. 11. komp blev god trea.

Regementschefen, överste Norberg, övervar fredagens finaltävlingar, där han delade ut priserna till de tre bästa i varje gren. Segraren erhöill regementets silvermedalj, 2:an bronsmedalj och 3:an presentkort.

Före stafetten utdelades dessutom följande hederspriser.

Bäste senior: vpl Burström, 2. komp, T4 Idrottsförenings hpr.

Bäste "stammare": Furir Wahlberg, T4 Idrottsförenings hpr.

Komp hederspriser till de bästa å resp komp.

1. komp: Frank, Wahlberg.
2. " Burström, 27 Nilsson, 121 Karlsson.
3. " Svensson, Herder.
8. " Neroth, Holmblom.
10. " Garmer, Höglund, Hydén.
11. " Jönsson, 94 Andersson.

Resultat:

- 100 meter (sen): 1. Wahlberg, 1. komp 11,9. 2. Garmer 10. komp 12,0. 3. Svensson 3. komp 12,1.
- 100 meter (jun): 1. 94 Andersson 12,3. 2. 96 Bengtsson 12,8. 3. 97 Bengtsson 13,0.
- 200 meter: 1. Garmer 23,9. 2. Wahlberg 25,4. 3. 95 Nilsson 25,7.
- 300 meter (jun): 1. 97 Bengtsson 41,2. 2. 96 Bengtsson 42,6. 3. 94 Andersson 42,8.
- 400 meter: 1. Garmer 53,7. 2. Jönsson 11. komp 56,0. 3. 81 Karlqvist 3. komp 55,6.
- 600 meter: 1. Frank 2,05. 2. Pederson 4. komp 2,07. 3. Eliasson 2,08,1.
- 1000 meter: 1. Frank 4,25,6. 2. Pederson 4,28,6. 3. 27 Nilsson 2 komp 4,32,2.
- 1000 meter (jun): 1. 94 Andersson 2,53. 2. 97 Bengtsson 3,02. 3. 99 Nilsson 3,05.
- 3000 meter: 1. Frank 9,51,8. 2. Eliasson 9,57,8. 3. 28 Olofsson, 2. komp 10,02,8.

- 5000 meter: 1. Frank 18,02,8. 2. Holmbom, 8. komp 18,16,4. 3. Karlsson 2. komp 18,19.
- Stafett 1000 meter: 1. 10. komp 2,10,8. 2. 1. komp 2,14,5. 3. 11. komp 2,16,4.
- Stav: 1. Höglund 10. komp 2,90. 2. Burström 2,80. 3. Aman 2. komp 2,80.
- Längd (sen): 1. Svensson 600. 2. Brundin 2 komp. 586. 3. Hagström 3. komp 583.
- Längd (jun): 1. 97 Bengtsson 517. 2. 96 Bengtsson 504. 3. Nilsson 493.
- Tresteg: 1. Eliasson 11,85. 2. Svensson 3. komp 11,79. 3. Hydén 10. komp 11,60.
- Höjd (sen): 1. Neroth 8 komp 160. 2. Christiansson 9. komp 160. 3. 50. Persson 3. komp 160.
- Höjd (jun): 1. Zachrisson 1. komp 155. 2. 96 Bengtsson 150. 3. 94 Andersson 155.
- Spjut: 1. Burström 56,05. 2. Wie 9. komp 46,34. 3. Winroth 2. komp 44,16.
- Diskus: 1. Neroth 35,76. 2. Darpo 31,16. 3. Winroth 31,12.
- Diskus (jun): 1. 96 Bengtsson. 2. 97 Bengtsson. 3. 102 Andersson.
- Kula (sen): 1. Neroth 12,15. 2. Winroth 11,84. 3. 21 Andersson 2 komp. 10,83.
- Kula (jun): 1. Kriisa 10,92. 2. Nilsson 10,79. 3. 97 Bengtsson 10,74.
- Hgr (sen): 1. Burström 67,70. 2. Winroth 62,15. 3. 113 Jönsson 58,70.
- Hgr (jun): 1. Brandt 52,98. 2. Kriisa 50,63.

Nödret från Düsseldorf

Fortf. fr. sid. 4

och fjärran. Det bästa telefonsamtalet kom dock från doktor Nils Remahl vid AB Hässle. Under lunchrasten blev jag uppringd av honom, och han meddelade, att han dagen innan kommit hem från en resa i Frankrike och att han i experimentsyfte hade fått tag i ett alldeles nytt ännu icke namngivet preparat, som skulle kunna hjälpa den sjuke tysken. Preparatet ställdes till förfogande, och ett bättre svar på nödroppet kunde väl inte komma. Under eftermiddagens lopp ringde även en stockholmsidning och meddelade att Pharmacia i Uppsala genom välvillig medverkan av medicinalstyrelsen och Scandinavian Airline System kom att översända några förpackningar av det begärda preparatet ACTH. Alla förbindelser i den uppkomna larmkedjan fungerade perfekt. Genom SAS' ombud i Düsseldorf söktes kontakt med det tyska sjukhus, där patienten vårdades, för att kontrollera att uppgifterna, som erhöjts via amatörradio, voro riktiga. Allt var OK.

Då fredagen den 13. närmade sig sitt slut, erhöj jag kl 2300—2345 ny radiokontakt med de tyska amatörerna DL3OT och DL1RW och kunde då meddela, att medicinen var på väg och att den, om allt gick väl, skulle anlända med flyg till Düsseldorf.

dorf lördagen den 14. kl 1000 — 38 timmar efter det nödroppet först sändes ut. Sedan får man säga, vad man vill om fredagen den 13., och kan talet 13 bringa lycka vid flera tillfällen, så är däremot intet att erinra.

Genom brev och artiklar i tyska tidningar har jag sedermera fått veta ytterligare detaljer. Den sjuke tysken heter Hans Georg Kukuk och är 49 år gammal. Till yrket biolog har han de sista två åren genom sin svåra sjukdom varit oförmögen att uträtta något arbete. Han har hustru och två barn i åldern 8 och 10 år. Sjukdomen syntes obotlig och humöret höll på att svika. Familjens försörjning och barnens uppföstran lades helt på hustrun, som genom att upprätta en affärsbyrå lyckats bra med sin svåra uppgift. Torsdagen den 12. juli på kvällen fick den sjuke en idé. Han var väl medveten om radioamatörernas möjligheter att få förbindelser runt hela jordklotet — skulle det kanske finnas en enda liten chans att genom deras medverkan få hjälp i den till synes hopplösa situationen? Några düsseldorfamatörer sände ut nödroppet. Det låter nästan ofattbart, men i dag kunna vi konstatera, att den gripna chansen gav ett gott resultat. Fru Kukuk skriver i ett med tacksamhetens stämpel präglat brev att den stunden aldrig kommer att glömmas, då meddelande kom, att medicinen var på väg — ifrån Sverige. Den sjuke har tidigare behandlats på olika sjukhus, men på grund av den stora platsbristen på de tyska sjukhusen vistas han numera, sedan bättring inträtt, åter i sitt hem. Synen börjar komma tillbaka och armar och ben kunna göra tjänst igen. Att den sjuke gläder sig mycket över att redan känna sig bättre är ju inte svårt att förstå, och särskilt gläder han sig över att snart kunna återse sin hustru och sina barn, vilka varit osynliga för honom alltsedan sjukdomen började.

Genom redaktör Lundin på Norra Skåne har jag i dagarna fått flera hälsningar från Düsseldorf. L. har vid personligt besök hos den sjuke fått reda på hela händelsens omfattning och skildrar sina intryck i en längre artikel i tidningen den 25/8.

"Nödroppet från Düsseldorf" kan man kalla en solskenshistoria och den torde göra klart för alla, vilken fascinerande hobby amatörradion är. För utövarna finnas inga gränser, där det erfordras särskilda tillstånd att passera. Hela världen ligger framför radioamatörerna och hobbyns betydelse kan inte nog uppskattas vare sig det gäller internationella fredasträvanden eller, som i detta fallet, uppdrag i humanitetens tjänst. För all personal, som utbildas i signaltjänst vid T 4, borde ovan

Salta pojkar.

Forta. fr. sid. 7.

Da va' aur nittanhondrafem ve onionskrisen o vi lau udöd blegingehaullet o sköd skarpt mot havet. Sau kom lygtnant Wessell rianes. Han var regementsadjutant o hade vall réet holla nötten för o gi voss bud öd vi skolle ta voss tebaga te stan mä dasamma för faen va' lös.

Vauran Dyrssen va hos voss o han va regementschef. Vi hade nys gautt i ställning o vintade bara pau femte batteried, som Dyrssen skeekat tebaga gönom skoen. Di hade inte kört fram ordentlet te pass öd hanom udan kommet travanes sau där lide lagom mellan traina istället för o komma i sträckt karriär. "Ved inte chefen för femte batteriet vecket tempo man ska ha, dau man rycker fram te en stridsställning?" hade Dyrssen rödet te dom. "Kör tebags för tusan bövlar o kom för faen igen som wendister!"

Ja de va' minsann inte sau gött för da va' tätt mellan traina o ferorna va' krogia. Rätt som da' va sau kom di emellortid pau framryckning igen, sa da osa om da'. Stångkuskana blonna i svängana, men geck onnan gjore da mä beske'. Ja sau nör ölla batterierna va i ställning o vi sköded färdet, sau ble da oppbröstning o vi travade i oit tag te Kreschansta. Du ved ju haur den där skytte paviljongen ä därude pau Näsby fält? Bagom den oppe i backen ställde vi opp voss, o rajna gjorde da, sa skiten sto opp över öröna pau voss. Dyrssen re min sj—l ikull o feck oit hjul över den vänstre skänken. Tuvij faen va' han schvor. "Hiva opp me' pau oin vaj", sa han, "o kör hem te vauran döskräddare!"

Dau dom kom sau lajnt, sau visade da se, öd skänken va au ve smalbojnet o vi sau inte Dyrssen pau oin lång ti'. Sa u smauningom, dau bojnet lägts sau sporde vi öd den vänstre skänken hade blett stackiare än den högre. "Rois pau me'," hade Dyrssen sajt te förste sjugvajtaren. "Ställ me pau gålet." Sen schvor han te oin lång ramsa o satte foden mellan spjalorna i sången o slaingde se

relaterade episod vara en sporre att under utbildningstiden här tillägna sig så mycket som möjligt och som mål sätta ett avlagt prov för amatörcertifikatet. Personlig färdighet är av största betydelse för radiosignalisten även ur militär synpunkt. Det bekanta fältherretyttrandet bör kanske än en gång bringas i erinran att "Inget slag vunnits med radioförbindelser, men åtskilliga hava förlorats genom avsaknad av desamma." 73/—VQ

9. komp på "utevecka"

Forta. fr. sid. 8.

ningaledare stod det. Det ordnades så att de, som ansågo sig kompetenta att simma 200 m, fingo under öfuri Johanssons befäl cykla till Forsakar, där det finns en stor och fin bassäng intill vattenfallet. Där ordnades med provtagning, och fast vattnet var kallt, cirka 15 grader, togo 45 man och simmade sina sträckor. Fint gjort, tycker jag. De övriga, som inte kunde simma eller bara en liten smula, fingo stanna vid Yngsjö och först visa att de vågade bada, men det var visst inte något vidare med det. Vinst var vattnet kallt, c:a 10 grader, men nog kunde några flera stoppat huvudet under vattnet. Det var nämligen ett av proven och detta skulle göras på en halv meters djup. Det var många som inte klarade det. Visset. Därefter vidtog livreddningsövning för dessa krigare, och så småningom samlades vi alla till gemensam middag vid vår kära kokbil.

Torsdag. Ja, torsdagen var fälttävlansdag med stridskjutning. Och se! Det visade sig att vi klarade detta mycket bra. Framsteg hade tydligen gjorts och det var just ingen, som missade kontrollerna eller sköt allt för illa i terrängen. Maten till 2. frukost hade vi fått utspisat under dagen innan skjutningen började, så där var ingenting att klaga på. Så äro vi då framme vid fredagen. Denna dag började med att vi skulle bygga flottar av bärar och presenningar. Det gick väldigt bra, och den första sjösattes, dock utan den annars obligatoriska champagneflaskan, två roddare stego i och tvenne lätt uppskakade sårmarkörer placerades i bärar och ställdes på flotten. Det hela gick till sjöss under uppmuntrande tillrop att paddla väl och ordentligt. Detta från övningsledaren. Hur det nu var, så hade nog presenningen inte tätat ordentligt, för efter en stund såg man hur reling-

bagöd, sau boinet braicktes opp igen. "Kalla hid döskräddaren", sa han. Da dröjde vesst inte mer än nöen sekond sau kom regementslägaren faranes som sköden frau oin kanon.

"Spiga ihob da här igen o gör skänkarna lia långa din tusande jäkel", sae Dyrssen, "o kan du inte da, sau dra för faen i vauil sau lajnt, du kan komma!"

Dyrssens skänk ble snart bra, men om ni vell tro at eller inte, sau flötta regementslägaren te Veta, dau där ble plass ledi. Dyrssen hade vi lainge o göra mä, men oin krutgobbe vad da. Nu ha ni vall igen saunna?

Människan spår, men...

Forta. fr. sid. 15

flackat omkring i den vida världen från öst till väst, från syd till nord, förlustat sitt sinne och icke bekymrat sig om någonting annat än magens krav och tidens flykt. Nu hade en liten jungfru förhäxat och förgjort hans själ. En liten jungfru med förgät-mig-ögon och röda kinder. Han var galen och besatt. En fattig, föräldralös prästdot-

en närmade sig vattnet mer och mer, och oroliga blickar riktades mot stranden från besättningen på flotten. Till slut gavs ordern ombord "rädde sig den som kan" och samtliga störtade sig i Östersjöns kalla böljor med uniform och allt för att vada in till den efterlängtnade stranden och ombyte av kläder.

Ja, de övriga byggena blevo bättre och efter ett par timmars arbete kunde vi prestera ett arbete, som ingen kunde klaga på. Flottarna blevo fina och buro vad de skulle utan att knota. Det var ett roligt och intressant arbete och där lärde man sig en fin sak, som nog kan vara bra att kunna i krig. Så 2. frukost igen hos våra kokkar, vilka skötte sig finfint hela veckan förresten. Kockarna äro så att säga halva födan.

Efter vår lilla sjömanöver vidtog ett par timmars vila för att vi skulle orka med hemmarschen ordentligt. Vi hade haft en jobbig vecka, och det var nog en och annan som undrade över hemmarschen. Kl 1500 satte vi i gång med brytning, och vi jobbade så bra så att komph fick ändra sitt tidaschema en hel halvtimme. Man kan om man vill, det märktes. Så middag och så uppsittning efter att ha visiterat att allt var som det skulle med vår förläggingsplats. Man skall ju hålla rent och snyggt omkring sig. Allt var ganska gott och så ilade våra plut mot väster en sträcka av 5,5 mil, enligt vad komph sade. Vi slet oss uppför Degebergabackarna och pustade vidare och strax blev det lättare. Vägarna voro fina och i mörkret susade vi in i vår gamla förläggning på Revinge-hed glatt välkomnade av våra vänner kaninerna, som undrade var vi hade varit hela tiden.

Så ställdes cyklarna in i sina bås, utrustningen hamnade där den skulle vara, utspisningen av varm dryck och smörgås tog vid, posten delades ut till behövande och sist sjönk man ned i den gamla kära igen och somnade in mätt av arbete och jobbiga övningar men med en känsla av att man gjort ifrån sig bra och att man fått en god kondition. *Deltaigare.*

ter! Men var hon icke som ett furstligt och adligt blod, så vit och skär, så stolt och rank! Eva lill, Eva lill . . .

Nu kommo de mörka synerna flaxande. Vad var han? En avsigkommen student, en misslyckad poet, en cykelbock, som för brödfödan var tvungen agera narr åt den magure kungen och hans spotska kavaljerer och därmed hålla till godo med sarkasmer och örfilar! Till sina dagars ända skall han ha i minne Mogens Sehestads spark. Hans kinder bränna vid blotta minnet. Den sparken skall kvitteras. Den blir kvitterad den dag han åter är i Köpenhamn. Åh, de skulle veta, dessa krämmande påfåglar, dessa pösande adelsjunkrar, vad han, narren, förehar! "Gods och guld och ädlig sköld skall du få, den dag du flyr oss nyckeln till Nörreport." Det var så han sagt, den svenske översten. Gods och guld och ädlig sköld. Kung Fredriks tack för alla muntrationer, örfilar och spiontjänster hade varit ett anbud på en skrivareassysla. Så stolt var narren, att han sade nej. Han insåg allt för väl, att det spel han nu spelade kunde gälla hans huvud. Ett ord allenast . . . Djävulen anfäktade och regera, vad var det för en spetsnos, som tassat ut och in i överstens täkt medan underhandlingarna pågingo? Den fula uppsynen hade han sett förr, men var? Nej, bort med alla mörka funderingar!

Nu ville han bara tänka på Eva Thollosias förgätmig-ögon och äppelkinder och så försöka sova. Medan Ove Helmer i den låga sovkammaren slets med sina oroliga tankar, travade en ensam man på vägarna, som ledde till Ovesholm. De små lurande ögonen spelade över markerna, som lågo askvita med suddiga slagskuggor. Spridda, fåtaliga gårdar med mossgrodda tak och solspruckna vägar doko fram som sovande djur utmed vägen och ur kärren stego dimmorna och bredde ut sig som röken från nedbrunna bål över dalen. Den ensamme nattvandranden mumlade sakta för sig själv, medan ett elakt grin från de tunna läpparna spred sig över det vassa rovfågelsansiktet.

"Jaha, skön jungfru, jaha, stolte ungersven, i galgen skall du fira din trolovning, i galgen . . ." Och han skrattade gällt och uppsluppet, så att de gula och blå tuppfjädrarna i baretten guppade upp och ner. I noga räknat ett år och sju månader hade Tyge Pedersen, hans nåde Ebbe Ulfeldts högtbetrodde sekretarius, brunnit för den sköna Eva Thollosia utan att hans förstockade skrivvarhjärta känt sig i minsta mån vederkvickt av genkärlekens livande balsam. Ett ärende denna kväll till den gamle prostens hade gjort, att han blivit det osynliga vittnet

till kärlekshandeln under almarna och nu spunnos ilaka och svartsjuka ett nät av intriger, vari Tyge Pedersen med tämligen stor visshet förutsåg att den lycklige medtävlaren förr eller senare skulle komma att sprätta i galgen.

"Det var ju en Herrans skickelse", tänkte han, "att jag den där dagen i våras befann mig hos den svenske översten utanför Köpenhamn, när spelevinkern uppgjorde sitt förrådiska kontrakt; en annan Herrans skickelse är det, att jag ännu har förbindelser bakom vallarna, vilka kunna bli mig nyttiga i ett fall som detta. Hä, med en rad av min gåafjäder driver jag Adam och Eva ur paradiset." Och Tyge Pedersen skrattade överluttat åt sin egen kvickhet.

Den korta sommarsens dagar hade störtat iväg som skumvirvarna i ett vattenfall. Så tyckte åtminstone Eva Thollosia, där hon den regndigra augustidagen satt och drömde över sin stickbåge, medan regndropparna trummade mot de halvslutna träskotten för fönsteröppningarna. Nu var Ove åter i Köpenhamn, men jungfrun kände det som om han fortfarande vore i hennes närhet, som om dörren vilket ögonblick som helst kunde flyga upp och den kära gestalten stå där på tröskeln, leende, munter, strålände av ömhet och lycka. Ove, du talade så segervisst om framtiden.

"Till julen, till julen kommer jag åter, och då, Evalill . . ." Det hade varit hans sista ord när han svängde sin hatt till avsked, medan solljusets stod som en glittrande gloria kring den blonda hjässan och munnen log.

— Eva!
Rösten var skarp och den unga flickan, som låtit bågen sjunka i knät, ryckte till, medan en rodnad spred sig ner på den vita halsen. Det var moder Lucia Marquardia, som velat rycka den unga ur hennes drömmier, vilka hon slött icke kunde tåla. Märkligt, tänkte jungfrun, att Oves föräldrar och syskon aldrig med ett ord häntydde på den frånvarande! Vad har han gjort, efter han är så illa ömtyckt i föräldrabemmet? Hon blev vid att grubbla över denna olösliga gåta ända tills dörren gick upp och gamle prostens stod på tröskeln, hack i hül följt av en liten spenslig herre i svart sammetsjacka, vita strumpor och på huvudet en rost-röd peruk, som syntes vida för stor till den spetsiga fågelfysionomien. Den gamle blev stående lianför dörren, under det hans mörka allvarliga blick vandrade av och an mellan de båda kvinnorna. Hans hustru såg upp och blev stel av skräck. Mannens ansikte var likvitt ut på läpparna, den kraftiga hakan skälvde som av återhållen gråt och i

den irrande blicken speglade en namnlös ångest. Gång på gång skildes de skrupna läpparna, men rösten svek honom. Slutligen fick han med möda pressat fram:

— Ove är . . . död . . . död för . . . bödelshand . . . Han skakades av en frossbrytning och hakan föll tungt ner i pipkragens veck.

Mannen i den röda peruken gled fram som en skugga. Ryggen kröktes i en överdrivet hövisk komplimang, den lurande blicken gömde sig bakom sänkta ögonlock och rovfågelsansiktet tog på sig en mask av deltagande allvar.

— Ja, vår Herre Krist oss aller nådigst bevare — Tyge Pedersen mässade fram orden — den sjutonde i denna månaden, just som han satte foten på slottstrappan, blev han gripen, sedan dansken i sina händer fått bevis på, att han i majus i år fört förrådiska stämplingar med det svenska krigsfolket utanför Köpenhamn. Redan dagen därpå blev han avlivad på Nytorv och kroppen delad och satt på stänger utanför portarna . . .

Talaren tystnade och gläntade på ögonlocken för att se vad verkan hans ohyggliga budskap haft på åhörarna. Lucia Marquardia satt stel och orörlig. Ögonen stirrade glanslösa ur det vita ansiktet — det såg ut som om hon icke rätt fattat innebörden av det sagda eller som om hon drabbats så hårt av underrättelsen, att hennes förstånd tagit skada. Men när budbärarens blick träffade jungfru Thollosia stelnade den till i ett uttryck med emellan överraskning och skräck. Med blossande kinder och högbyret huvud stod hon plötsligt mitt i salen, ögonen gnistrade som ett sårat rovdjurs, och med en röst som skälvde av vrede och smärta ropade hon:

— Det är I, Tyge Pedersen, I och ingen annan, som förrätt honom!

Men som om all kraft övergivit henne sjönk hon i nästa ögonblick på knä och gömde gråtande ansiktet i sina händer.

Det var tyst i salen; man hörde endast regnets fall mot fönsterskotten och det tunga suset i alm-kronorna. Då höjde den gamle prästen sin stämma; svagt, som ur ett avlägset fjärran, rullade orden i tystnaden:

— Varför ville du gå till Egypten och dricka av Bikars vatten? Och varför ville du gå till Assyrien och dricka ur flodens vatten? Det är din ondska, som bereder dig fruktan, det är din avfällighet, som bereder dig straff. Märk och besinna vilken sorg och olycka det har med sig, att du övergiver Herren din Gud och icke vill frukta mig, säger Herren, Herren Sebaot . . .

Utdrag ur regementsorder

Utnämningar och förordnanden.

Till musikfanjunkare i reg har fr o m 1/7 1951 förordnats musiksergeant *Kalin*.
Kapten *Cinthio* har erhållit förlängt förordnande såsom bitr moboff vid T 4 under tiden 1/10 1951—30/9 1954.

Kapten (res) *Kinberg* har förordnats i arvodesbefattning vid flygvapnet (F 17) fr o m 15/8 1951.

Serg i trängtrp *C. G. H. Nilsson* har fr o m 1/7 1951 konstituerats till serg vid trängtrp.

Armétekniker *Hjelm* har fr o m 1/9 1951 utnämnts och förordnats till tyghantverkare av 2. klassen med placering vid T 4.

Tjänstgöring för respersonal.

Major *Sakörning*, arméns resstat, har fullgjort tjänstgöring vid repövnförband 9/7—29/7.

Överste *Beckman*, arméns resstat, fullgör författningens allgäande tjänstgöring 5/9—16/10.

Löjtnanterna *Lundgren*, *Wallin* och *Thomasson* genomgår A-omgången av kaptenkurs vid US 6/8—6/9, löjtnanterna *Lindov* och *Osterlin* 6/8—31/8.

Befälkurs 31/8—14/9 löjtnanterna *Hörberg*, *Jönsson* och *Stenbrant* samt fänrik *Hartlow*.

Befälkurs och repövning 26/8—14/10 fänrikarna *Krantz* och *Nordh*, 28/8—16/10 kapten *T. V. Eriksson*, löjtnanterna *Seansson* och *Lindh*, fanjunkare *Eberoth* och serg *Rydland*, 31/8—16/10 kapten *Medin*, 3/9—14/10 fänrik *Rättén*.

Befäl- och repövn 3/9—14/10 kaptenerna *J. Persson* och *Törner* samt löjtnant *Lindov*, *Törner* och *Lindov* med placering vid I 6.

Repövning 6/9—12/10 fänrik *Troedsson* med placering vid I 6, 8/9—14/10 löjtnant *Lööf* och fanjunkare *Pettersson*, 11/9—14/10 fänrik *Garonius*, 13/9—14/10 fanjunkare *Björk*.

Avsked.

Fanjunkaren i trängtrp res *H. F. Thuve* har beviljats avsked fr o m 1/8 1951.

Ekonom. Oljeaggregat

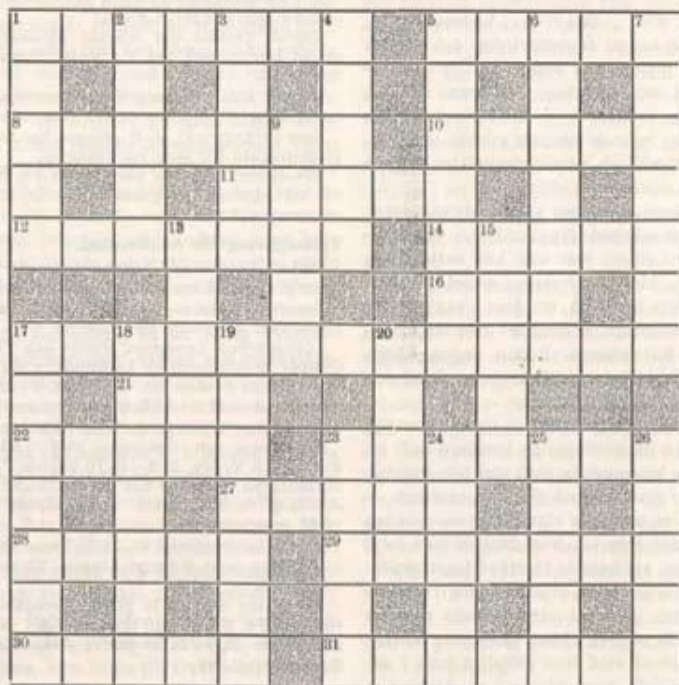
för mindre och medelstora värmeanläggningar. Helt automatisk regulering av olja och förbränningsluft. Inbyggda kontrollorgan och tystgående motor.

545:-

Ett mindre antal för omg. lev. Låga installationskostnader.

Nya AB Sture Swenson, Hälsingborg
Hälsingholm, tel. 883. Knutsson efterfrågas.

KORSORD

VÄGRATT

1. Regnar det på prästen, så — det på klockarn.
5. Vem vaknade en morgon och fann sig berömd?
8. Helios' fyrspann.
10. Går man till läkare för att bli.
11. I sådan sju går det höga, korta och toppiga vågor.
12. Edam.
14. Hon, den enda.
16. 2½ cl.
17. Det är på denna egenkap hos ljuset det beror, att vi genom en kikare eller ett mikroskop kunna förstora ett föremål.
21. Ett litterärt centrum i skärgården.
22. Brukar i våra dagar vara ganaka mångsidig.
23. Våvarefågel.
27. Han som fann "dessa lagar, lika klara för ett strå i Värends mark som för söderns underblommar i den rike Cliffords park."
28. Sött vatten.
29. På giljartfärd för annans räkning.
30. 11×11 = 111.

Lösningar märkta "Korsord" skola vara redaktören tillhanda senast den 6. oktober 1951. Först öppnade rätta lösning belönas med 15 kronor, 2:dra pris 10 kronor och 3:de pris 5 kronor.

31. SA lät sirenernas farliga sång.

LODRATT

1. Korresponderar med ju.
2. Förtäres i samband med vin.
3. Pompa.
4. Blir man vid hold-up.
5. En bekant herre med tre ben.
6. F. d. Smålands husarer.
7. Gör åskan medan den går.
9. Anderssonskans Kalle.
13. Ett önskemål vid prunk och präal.
15. Gör sällan kvinnan nu för tiden vid chock.
17. Litterärt ord för mänskliga som går sin egen väg.
18. Gör det ljusare inomhus.
19. Räkna sågspån och träva årtor.
20. Lekte i sären, när Sten Sture låg på bären.
23. Ni får 300 kr i månaden och allting fritt...
24. Jussi Björling.
25. Bra att vara, om pesten skulle komma.
26. Här är stället, där göken gol.

Förra numrets pristävling "Poängord" var tydligen en för svår nöt att knäcka i sommarvärmen. Tävlingsred, har haft många brydsamma timmar, men kunde endast godkänna en lösning och den insändes av Adolf Rydberg, V:s Hagagatan 3 c, Håssleholm. Han hade kommit upp i 88 poäng.

Vad oasen är för beduinen är
MARKETENTERIET
för soldaten

Giv akt!

— när det gäller FOTO

Evy-Foto

Solgården, Håssleholm - Tel. 1045

Allt för bilen

hos

AB Haraldssons Bilfirma

OSBY

Tel. 179, 379, 224, 479

*Klickar
Klockan?*

GA till

LINDBECK & Co

NILS AHLQUIST

URMAKERIAFFÄR

Tel. 494

Röingeatan 8

Nils Heime
Aktiebolag

Trävaror engros och export

Telefon 270 20, 270 21, 157 60, 326 23, 152 09

Malmö

Advokatfirman

Stjern Dahl & Wikborn

Agne Wikborn

Gösta Henrikz

Ledanörer av Sv. Advokatsamfund

RÄTTEGÅNGAR · BOUTREDNINGAR

INKASSERINGAR · AUKTIONER

Fryskehlag 5

Håssleholm

Tel. växel 1800

